Time Out
BARCELONA

QUEDEM A SANT ANDREU

Restaurants, botigues, associacions i racons emblemàtics d'un barri que conserva amb orgull l'essència de poble

SERGI LÓPEZ
Vam citar l'actor vilanoví a Sant Andreu per parlar d'*El chico de la última fila*, l'obra que estrena a la Sala Beckett

#535
24 - 30
DE GENER
2019

2,95€
TE'L PODEM REGALAR GRÀCIES ALS NOSTRES ANUNCIANTS

Lliure

COMPANYIES INTERNACIONALS

SAIGON

creació i direcció
CAROLINE GUIELA NGUYEN
cia. **LES HOMMES APPROXIMATIFS**
Montjuïc. 25 i 26/01

2 ÚNIQUES FUNCIONS!

Un gran relat èpic i coral, entre Saigon i París, sobre els vincles i els territoris.

UN AMOUR IMPOSSIBLE

a partir de la novel·la de
CHRISTINE ANGOT
direcció **CÉLIE PAUTHE**
Montjuïc. De l'1 al 3/02

3 ÚNIQUES FUNCIONS!

Una mare (Bulle Ogier), una filla (Maria de Mederios), i el silenci terrible causat per l'incest del pare.

amb la col·laboració de

Sabadell Fundació · Damm Fundació

mitjans patrocinadors

3/3 iCat.cat · La Vanguardia · Time Out Barcelona

entitat concertada amb

Ajuntament de Barcelona · Generalitat de Catalunya Departament de Cultura · inaem · Diputació Barcelona

Sumari

Del 24 al 30 de gener del 2019

La Barberia de Gràcia **Tendències, pàg. 44**

MARIA DIAS

BCNegra **Coses per fer, pàg. 22**

NAOYA SANUKI

La bona persona de Sezuan **Teatre, pàg. 30**

DAVID RUANO

Bar Torpedo **Menjar, pàg. 40**

MARIA DIAS

Reportatges

12. Visca Sant Andreu

Maria Junyent és fan del barri que té com a epicentre la plaça d'Orfila i ens xerra 21 llocs que tot barceloní voldria tenir a prop.

18. L'inconformista

Andreu Gomila i Sergi López fan un cafè al bar Versalles i parlen d'*El chico de la última fila*, l'obra amb què l'actor s'estrena al teatre de text.

Seccions

04. Ara i aquí
22. Coses per fer
27. Cinema
30. Teatre i Dansa
34. Música i Nit
38. LGBTI
39. Art
40. Menjar i Beure
44. Tendències

CONVERSA AMB NOSALTRES

facebook.com/timeoutbcn

@timeoutbcn

@timeoutbcn

MIRA AIXÒ!
Per **María José Gómez**

Sospitosos habituals En aquest número hem estirat la llengua a quatre experts en crims perquè ens cantin el millor de la BCNegra (pàg. 22), hem visitat una expo que indaga sobre l'individu (pàg. 39), ens hem avituallat a un local que sembla l'escenari d'una pel·li de la màfia (pàg. 40) i ens hem esgarrifat amb el psicòpata que protagonitza la nova pel·li de Lars von Trier (pàg. 28). I molt més, però no faré espòilers...

Ara i aquí

Per Andreu Gomila, Maria Junyent i Ricard Martín
timeout.cat/barcelona

Tria de què escriuen Tina Vallès, Maria Cabrera, Sebastià Portell i Gonzalo Torné a **@TimeOutBCN**

Vicicleta

Un relat de Sebastià Portell

–ÉS AQUÍ, SÍ.

He intentat sonar distreta, com qui diu "Ah, ja ha arribat el repartidor", però en realitat em repetia: "Que no ho noti, que no ho noti que sentirà com té el poder i tot el pla se'n va a la merda". M'he aclarit la gola.

–És el tercer –he afegit, i no ho he acabat de pronunciar que ja em sentia imbècil–. Com no havies de saber que era el tercer, si m'acabaves de picar al timbre? No m'has sentit: a la pantalla de l'intèrfon ja no hi havia rastre de tu, ni del teu barret de llana, ni de les teves galtes colrades pel fred. Ni tan sols s'hi veia la bici. He pensat que l'havies deixat al vestíbul.

Amb aquesta bata, millor? Jo i el mirall. Això sí que és una relació tòxica. T'he esperat vint minuts més del que m'havia promès l'aplicació i me'n penso queixar, i tot i així m'ha faltat temps per triar la roba. No em decidia, he vist la bata, i au. Donarem una oportunitat a la transparència.

He obert la porta esperant que la del tercer primera no tingués, com de costum, els ulls fixats en l'espiell. Hi ha vegades, sobretot quan sé que el sexe és a prop i em truca a l'intèrfon, que noto com les seves fosses nassals alenen darrere la porta de seguretat. No hi era, avui. Potser passaven per la tele un especial de malalties, o una marató de famosos morts. La maquinària de l'ascensor s'accionava i tota jo pensava que si estava en marxa era perquè tu eres a dins. He seguit molt lentament l'avanç dels pisos i he après que hi ha esperes que es poden fer irresistibles, Albert.

Albert. Aquest és el teu nom. Me l'ha dit l'aplicació, o això és el que li has fet dir. I jo te'l compro, Albert, te'l compro i et compro tot el que em portes, i et pronuncio el nom molt fluixet, per mi soleta, amb accent nord-americà. M'agrada pensar que ets un doctorand de Filadèlfia afectat per la misèria del sistema de beques i que per això voltes la ciutat a la recerca de diners extra.

I avui m'has trobat a mi. Em veuràs traient el cap per la porta entreoberta. Et demanaré que deixis la bossa, la jaqueta, el casc. Que em facis l'amor. Sí, la bata haurà estat una bona opció perquè farà que sigui més ràpid el moment d'arrencar-me la roba.

Et pronuncio el nom molt fluixet, amb accent nord-americà

Torno al mirall: tot perfecte. Aquell punt de maquillatge que no m'arribaràs a notar. Aquella cara tan de divendres al vespre, amb 40 hores de feina a l'esquena i aquella ànsia de festa. Me la donaràs?

S'obre la porta de l'ascensor. Em veus. Saludes. No responc, estic paralitzada. Realment ets l'Albert que havia somiat.

–Si em pot signar aquí...

Ho faig. Poso el dit on em demanes i oh, Albert, t'ho diria tot, t'ho faria tot, et convidaria a quedar-te, et retindria tot el cap de setmana en els meus dominis, sota la meva funda nòrdica, al costat del meu coixí, et...

–Doncs moltes gràcies –m'interromps–. Deixes els dos litres de gelat de vainilla a la tauleta de l'entrada i, abans no m'atreveixo a dir res, has desaparegut. Ara et penso repartint el vici entre altres dones d'aquest bloc.

→ La setmana que ve... 'Pixacolònies' per Tina Vallès

QUÈ FER SI VOLS...

Tres coses que has de fer aquesta setmana

Brindar

A La Carbonera, llibreria cooperativa del Poble-sec, organitzen vermuts literaris amb autors que s'hi presten. Diumenge 27, Borja Bagunyà i Max Besora parlen de ***Trapologia***, anàlisi heterodoxa a la recerca dels orígens del trap.

Experimentar

Your phone is a cop és un projecte del cineasta Isaki Lacuesta i el músic Refree. A partir de la seva col·laboració a l'últim Sónar, els autors reflexionen sobre el control al qual estem sotmesos. Fins al 18 de març a la Fabra i Coats.

NOEMÍ ELIAS

Col·laborar

Love of Lesbian, Els Catarres, Joan Dausà i Elefantes seran els protagonistes d'un concert benèfic a favor del **Casal dels Infants**. La cita és al Razzmatazz, El dimecres 30 a les 20 h, i l'entrada val 22 euros.

Que aquí no passi res és el millor que pot passar
VERI
AIGUA PURA DEL PIRINEU
Descobreix #PurPirineu a Veri.cat

QUEDA'T AMB ELLA

Van néixer després dels Jocs Olímpics i ja es fan sentir. Recorda els seus noms

IRENE FERNÁNDEZ

Inés Miras

Compositora de bandes sonores, 23 anys. @sinesita_

Com et vas iniciar a la música?
Als 7 anys em van apuntar a classes de clarinet i després a piano... i no em van agradar gens! Però als 11 em vaig canviar a guitarra i vaig començar a estimar-la moltíssim. I finalment m'hi vaig voler dedicar professionalment.

Has passat per diversos grups.
Sí, per tres, el primer amb 15 anys, on tocava el baix elèctric. I ara estic amb A Banda da Loba, on toco la guitarra espanyola. Som cinc noies de Santiago de Compostel·la, cantem en gallec i estem molt compromeses, perquè els grups de noies encara no tenen gaire visibilitat, cal implicar-s'hi.

A més, compons bandes sonores.
Sí, vaig acabar la formació professional de guitarra i un cicle superior de producció audiovisual i vaig decidir especialitzar-me en composició, però no al conservatori, perquè estava molt basat en clàssica, m'interessaven altres estils. I vaig descobrir que hi havia un curs aquí a Barcelona especialitzat en composició de bandes sonores per a videojocs i el vaig fer.

Un compositor de bandes sonores: Yann Tiersen
Un instrument a descobrir: El *hang drum*

I ja estàs treballant! Quines feines has fet?
M'agrada molt la música simfònica èpica i componc amb instruments virtuals, i amb gravacions meves tocant la guitarra o el piano. I he fet des de documentals a l'espot del Saló del Manga. Ara estic treballant en tres projectes de *start-up* i estic contenta perquè m'han donant l'oportunitat d'entrar en el sector dels videojocs.
■ *Begoña García Carteron*

SENTIT AL CARRER

Coses divertides (o no) que hem sentit aquesta setmana als carrers de Barcelona

En un *colmado* del Poblenou, música de fons. Un client:
–És una banda sonora de Bollywood?
–No, és música religiosa.

Un anglès parlant de verdures:
–En España el pepino tiene muy mala fama. A veces oigo decir: ¡Vecino, vecino, cara de pepino!

Unes noies, un noi i una revista. Una diu:
–Mira la portada. Té uns pits descomunals!
–A veure?
–Masclista!

Dues senyores al bus:
–¡Ay, Dios me libre!
–¿Crees en Dios?
–¡Cómo voy a creer en un Dios que en vez de ir él manda al hijo!

Vas néixer després del 92? Escriu-nos a **redaccio@timeout.cat**

María José Gómez
Directora

FIGHT!

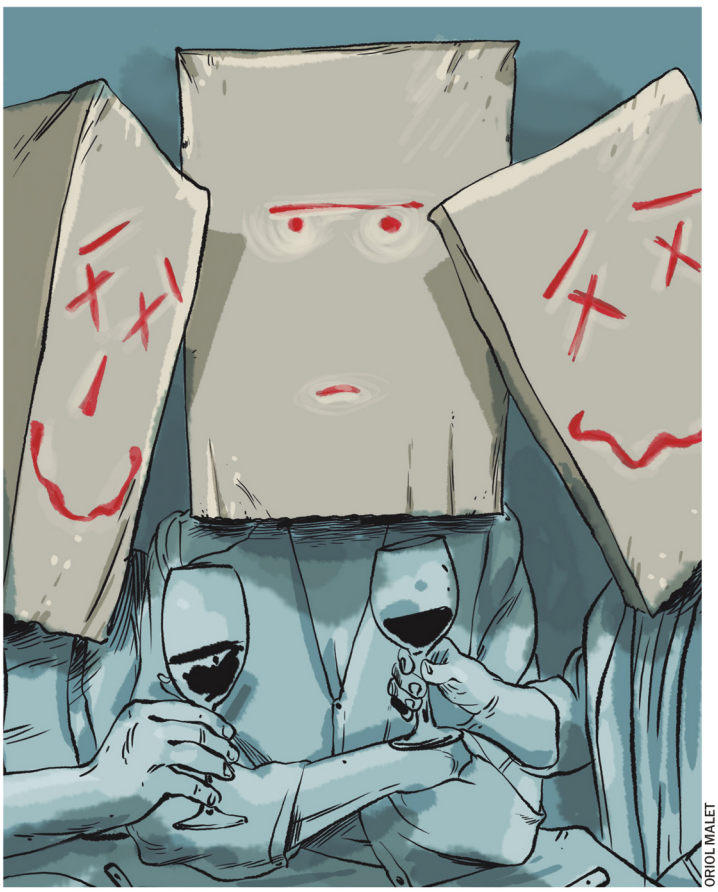
Ricard Martín
Menjar i Beure

Aquesta setmana: Reunions d'antics alumnes

(i la setmana que ve... La *kale* o col verda)

Titans

Qui hi ha darrere d'una convocatòria d'un sopar d'antics alumnes? Qui, amb seny, decideix dedicar temps i esforços a intentar reunir gent que fa cinc, deu, vint anys que no veu? Em fascina aquesta persona que, contra tot el que dicta el sentit comú, està convençuda que és una bona idea. Al·lucino amb la seva fèrria força de voluntat i la seva capacitat de planificació. Com tria aquella data, estratègicament escollida a mesos, fins i tot anys vista? De quina manera aconsegueix els contactes de companys dels quals com a molt pot recordar vagament l'existència? Com entoma les excuses més peregrines –"Ui, és que el 5 de maig del 2020 ja tinc un compromís"–, els antics retrets –"Si hi vaig em portaràs aquell llibre que et vaig deixar el 98?"–, el silenci de la immensa majoria... Què sent just abans que se celebri l'esdeveniment? Il·lusió? Pànic? Company o companya que potser algun dia em convides –o ja ho has fet– a un d'aquests sopars; segurament mai et contestaré el *mail*, però rep des d'aquestes línies tot el meu suport i admiració.

ORIOL MALET

Els amics de Peter (Pan)

Corro el risc que em llegeixi algun company de classe, i que recordi –o no, soc dels que no pinto ni pintava gaire res– que vaig fer un 'no presentat' en les reunions escolars d'EGB: una el 2004 i una el 2018 (aquesta darrera, escalfada i amanida amb un xat ple d'imatges de negres de WhatsApp i *quarantons* a la disco estil 'no estem tan malament'). No hi vaig anar per dos motius: em feia mandra, i ja he mantingut l'amistat amb els amics del poble. No tinc cap mal record de paio inadaptat i apallissat per atletes i bla bla bla, però durant l'escolarització vaig viure en la bombolla de certs amics, cert cinema, certa música i certa literatura, i el món exterior del rock català, les discoteques i les motos ens la bufava força. Recuperar un cert contacte amb qui vivia fora de la bombolla –i veure per xat que encara els interessen les motos i les discos de 40 Principals– no em motiva gaire. Ara, amb els amics del poble –a qui veig un o dos cops l'any– hem fet dinars de retrobada als 30 i als 40 i han sigut meravellosos. D'aquells en què recordes per què són els teus amics.

GRRRR!

Grans coses que envegem d'altres llocs

Un nou espai públic d'art contemporani com a Nova York

Ens encanten totes les iniciatives que persegueixen promoure l'art, i encara més si són gratuïtes. És el cas de High Line Arts, un parc que se situarà en l'últim tram del famós pas elevat de Nova York i que estarà dedicat a exposicions temporals d'artistes contemporanis d'arreu del planeta. La primera obra que mostrarà aquest espai, que s'inaugurarà a la primavera i que obrirà 365 dies l'any, serà un monumental bust de bronze de setze metres d'altura que representa una dona afroamericana. L'obra es titula *Brick house* i és de l'artista Simone Leigh. Projectes com aquest sí que fan gran Amèrica. Enorme. ■ *María José Gómez*

Més coses que voldríem tenir a BCN a **timeout.cat/grrrr**

BCNQUIZ!

Surrealisme!

Per **Ricard Martín**

El surrealisme és un dels més grans impactes en l'art del segle XX. Catalunya, i per tant Barcelona, hi va fer una aportació fonamental.

1. Quin és l'origen del nom de la revista i col·lectiu Dau al Set?

01. Es jugaven els beneficis de la revista, i Tàpies sempre feia trampes amb els daus.
02. El fet que el col·lectiu fossin set components.
03. Max Ernst els va visitar, i va avorrir l'obra de Josep Maria Sert. Es va passar tota la setmana cridant: Dachau, Sert! Els va fer molta gràcia l'homofonia surrealista.

2. Psiconautes arrauxats

RIMO

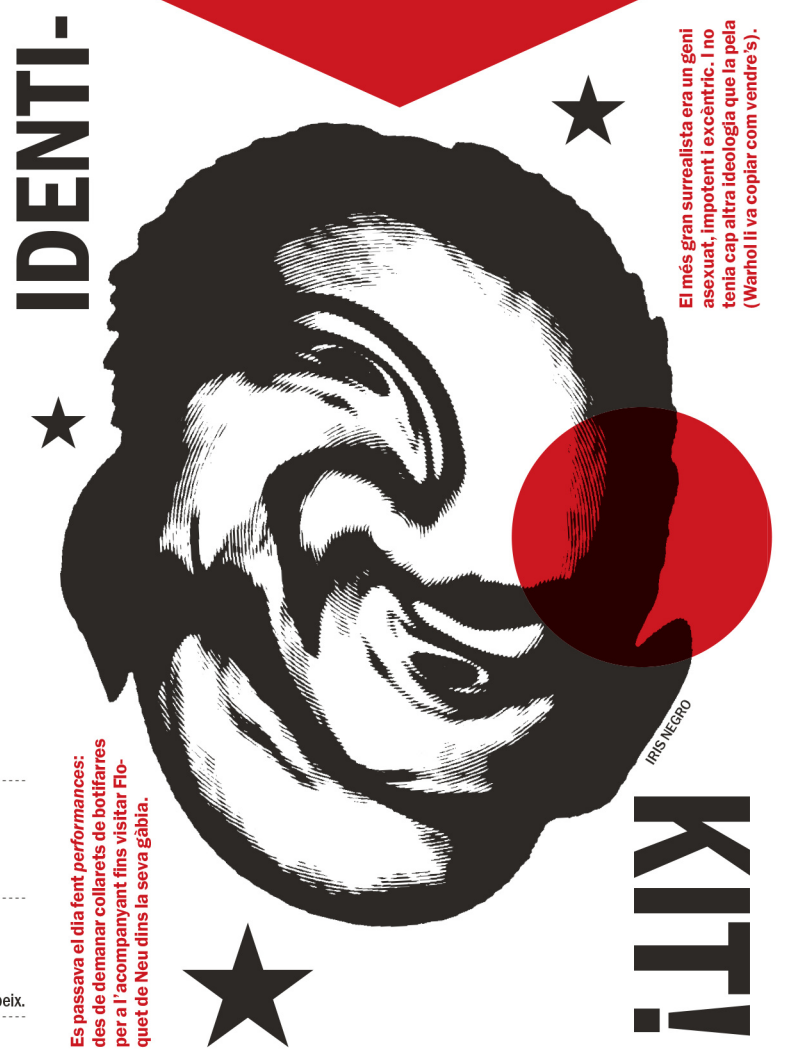
→ Pura poesia visual, com diu el verb.

SABORS

→ Rere un nom brut, hi ha un poeta total.

SEPIAT

→ El nebot va sortir a *First Dates* amb cara de peix.

3. Cert o fals?

→ Els surrealistes catalans més importants, entre ells Miró i Tàpies, van participar en la Primera Bienal Hispanoamericana de Arte, l'any 1951, presidida per Franco.

4. Quin era l'objectiu dels logicofobistes?

01. Fer una síntesi entre l'espiritualisme (creença en l'ànima) i el surrealisme.
02. Aconseguir, mitjançant un bombardeig d'imatges poca-soltes, que els catalans agafessin mania als raonaments empírics.
03. Agafar un bon gat gratis i de pas intentar lligar-se alguna corista d'El Molino.

SOLUCIONS: 1.2. Van néixer el 1948 amb afany rupturista i set components: Brossa, Tàpies, Pons, Puig, Cuixart, Ginoti Tharrats. 2. **MIRÓ**. Anen a la Fundació Miró a refrescar la seva poesia visual, monitficada a base de milions de reproduccions de la seva iconografia. **BROSSA**. Aquest gegant va fer poesia literària, escènica, visual i visual urbana. **TÀPIES**. El teat amb *mullet* i d'estètica cupaire del gen encunyador de l'informalisme va dir a la tele: "L'art del meu avi no l'entén ningú". 3. **CERT**. Els surrealistes catalans estaven a la sala dels artistes 'revolucionaris'. Franco va dir a un general: "Si els revolucionaris només pintenquadres, no cal témer res". 4.1. La marca de la casa era la fòbia a la lògica com a fet diferencial del surrealisme català. Hi seguim ancorats, diran alguns. IDENTI-KIT: **Salvador Dalí**.

Si no treballés a Time Out seria...
Cuinera

Anna Katafuchi
PR & Events

El meu pare és japonès i la meva mare gironina. Conèixer de primera mà tots els secrets que amaguen aquestes dues gastronomies ha estat tot un descobriment. Recordo la meva àvia bullint el brou de balena sobre el tatami de casa. El meu tiet Shinichi preparant *nigiris* amb aquella calma i art. Em fa pensar en la pel·lícula *Jiro dreams of sushi*. Recordo també els arrossos de mar i muntanya típics de l'Empordà que el tiet Narcís feia a l'estiu. La meva herència em permet fer una cuina basada en tot allò que he vist, després i tastat. Si no treballés a Time Out, cuinaria tot el que sé per als altres.

Troba més inspiració per descobrir Barcelona i gent al·lucinant a **timeout.cat**

SÈRIES

Tell me a story

NOVA YORK, 2017. Els tres porquets són tres atracadors professionals, la Caputxeta Vermella és una adolescent que enamora els seus professors i Hansel i Gretel són una parell de germans que pateixen com vedells. *Tell me a story* arriba per fer miques la nostra infància. Una reinterpretació de tots aquells contes que de petits ens tenien embadalits, i que ara són històries subversives d'amor, pèrdua, cobdícia i venjança. No la vegeu amb els vostres fills.

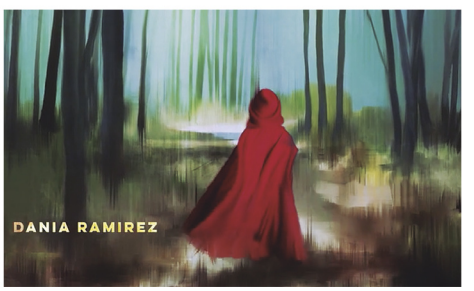
■ *Serielizados*

→ Disponible a HBO.

Èpica

Cada capítol és una injecció d'adrenalina. La paradoxa de reconèixer elements de les faules però traient el factor fantasia és el que us mantindrà desperts. Els tres porquets versió thriller? WTF?!? Pur entreteniment. I molt ben parit.

Els crèdits

Allò que ens predisposa d'una manera o d'una altra a la sèrie i condiciona el nostre estat d'ànim inicial. Tots recordem el de *Dexter* o *A dos metros bajo tierra*. El de *Tell me a story* també és memorable. A vegades, inclús, millor que alguns capítols.

DICCIONARI URBÀ

ARGOT PER A BARCELONINS XERRAIRES

Per Josep Pedrals

S'ho doma

Expressió –basada en el verb 'domar' (fer dòcil) i la ciutat de Sodoma (castigada pels seus vicis contra natura)– que defineix la contenció d'aquell que es reprimeix els instints que l'encaminen a la pràctica del coit anal.

3 RAONS PER LLEGIR...

LECTURA FÁCIL

Cristina Morales

→ Anagrama. 424 pàgs. 19,90 €.

1.

Les noies

La Nati és ballarina, l'Àngels vol ser escriptora, la Marga és okupa, la Patri és una noia d'ordre, totes quatre són família i viuen juntes en un pis tutelat per a discapacitats intel·lectuals de la Barceloneta. Estan aprenent a viure soles després d'anys de reclusió en residències, en una ciutat nova que es desplega davant d'elles.

2.

El punt de vista

L'autora dona veu a les quatre protagonistes i n'assumeix les conseqüències, cosa que ens ofereix una novel·la polifònica, divertidíssima, que és alhora un tractat sobre el feminisme sense pèls a la llengua, un retrat generacional de les dones nascudes als 80 i un alliberament de les convencions castradores.

3.

Faulkner

Al final, sembla com si Morales transformés el Benjy Compson d'*El soroll i la fúria* de Faulkner –també un discapacitat– en un personatge del segle XXI replicat quatre vegades, i Jefferson en Barcelona, cosa que fa que l'aparent comèdia esdevingui tragèdia, per convertir la seva novel·la en un llibre imprescindible del nostre temps.

■ *Andreu Gomila*

Troba més lectures apassionants a **timeout.cat/llibres**

MÓN TIME OUT

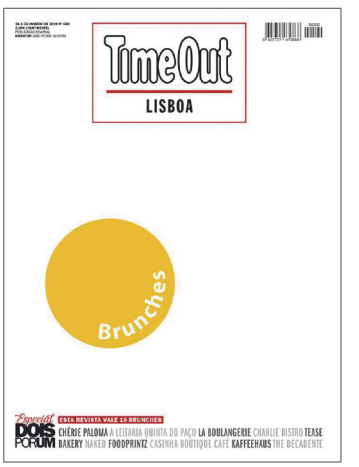
Tu a Boston, i jo també

CONTINUA EL DEGOTEIG de confirmacions que alegraran el paladar dels afortunats que viatgin a Boston. A la primavera hi obrirà el nou Time Out Market, en concret a la planta baixa de l'històric edifici del 401 Park Drive. Locals i visitants podran gaudir dels millors restaurants, bars i ofertes culturals de la ciutat sota un mateix sostre. Entre les primeres confirmacions figuren els xefs Tim i Nancy Cushman, guanyadors del premi James Beard i responsables del Hojoko Japanese Tavern, la revolució asiàtica de la capital de Massachusetts. També hi seran Tony Maws, responsable del Craigie, punt calent de la fusió entre França i els EUA, amb hamburgueses que marquen tendència; Peter Ungár, cuiner format a restaurants Michelin de París que hi posarà el punt d'avantguarda; Michael Schlow, mestre en l'art de trobar els millors productes per a la fusió italiana, i altres propostes reunides a un espai que serà el nou referent gastronòmic i cultural de la ciutat de Boston. ■

GRANS PORTADES

Londres
Còctels brutals sense ressaca, per molts que en beguis.

Lisboa
Els millors llocs per demanar l'esmorzar dels campions.

TRES D'INSTAGRAM

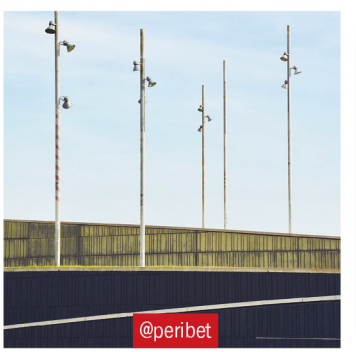
Una tria del que compartiu a #timeoutbcn

La plaça de Sant Pere al matí, a l'hora que posen els carrers.

La Model es pot visitar cada divendres i dissabte.

Els cinc vigilants del Parc del Fòrum.

TIMEOUTBCN

Escaneja l'etiqueta a Instagram per seguir-nos.

GRATIS BCN

Gaudeix de la ciutat per la cara

FESTA

Foguerons de sa Pobla a Gràcia

L'esperit d'aquest poble mallorquí se sent a Gràcia amb danses tradicionals, menjar, música i foc. El ds. 26 hi haurà folk als mercats, titelles a La Violeta, cercavila (20.30 h) i encesa de foguerons a les places del districte (21.30 h).

CINEMA

La mida no importa

El MACBA i l'Ateneu del Raval són les dues seus d'aquest festival de curts on podreu veure una cinquantena de films de 23 països. Peces curtes fetes amb pressupostos ajustats però de gran impacte.

→ MACBA i Ateneu del Raval. M: Universitat. Del dijous 24 al dissabte 26.

MÚSICA

Barcelona i el jazz

Fa 80 anys, Barcelona queia en mans del bàndol franquista. Començava una postguerra on es demonitzaven manifestacions culturals com el jazz. En aquesta xerrada, amb música en viu, es parlarà del jazz durant la Segona República –un bon moment–, durant la guerra i dels intents de represa en els primers anys del franquisme.

→ Casa Golferichs. M: Rocafort. Dj. 24. 19.30 h. Gratis amb reserva prèvia.

RUTA

Passejada literària

La llibreria Nollegiu organitza aquesta ruta guiada per Jordi Coromines que s'estructurarà a partir de les seves places.

→ M: Joanic (sortida Escorial). Ds. 26. 12 h. Gratis amb inscripció prèvia.

LITERATURA

En nom propi

Bel Olid i Míriam Hatibi comentaran i donaran raons per llegir els llibres de l'altra.

→ La memòria. M: Fontana. Dijous 24. 19 h.

Trobareu moltes més idees per fer a Barcelona sense gastar ni un cèntim a **timeout.cat/barcelonagratis**

Time Out BARCELONA

Fotografia portada: **IVÁN MORENO**

Plaça Reial, 18, 1a planta 08002 Barcelona |
Comercial i màrqueting T. 93 295 54 00 entrades@timeout.cat
Redacció T. 93 310 73 43 redaccio@timeout.cat
Administració T. 93 667 78 90

Conseller Executiu Eduard Voltas | **Directora General de Negoci** Mabel Mas | **Directora General Financera** Judit Sans **Directora d'Estratègia Digital i Serveis al Client** Fanny Campeny | **Directora** María José Gómez | **Director d'art** Diego Picininno **Disseny** Marta Sagarra | **Edició gràfica** Maria Dias | **Cap de redacció** Marta Salicrú | **Redacció** Andreu Gomila, Maria Junyent, Josep Lambies, Ricard Martín, Eugènia Sendra; Aleix Cabau i Sebastià Portell (agendes) | **Web en català** Manuel Pérez | **Web en castellà** Erica Aspas | **Web en anglès** Jan Fleischer | **Notícies** Marc Andreu | **Col·laboradors** Xavier Amat, Laia Beltran, Javier Blánquez, Òscar Broc, Gerard Casau, Irene Fernández, Santi Fondevila, Violeta Kovacsics, Júlia Gamissans, Ivan Giménez, Maria Gorgues, Eulàlia Iglesias, Carlos Losilla, Oriol Malet, Beatriz Martínez, Aina Mercader, Iván Moreno, Juan Carlos Olivares, Josep Pedrals, Javier Pérez Senz, Marta Porter, Bàrbara Raubert, Martí Sales, Sergi Sánchez, Pere Vall, Daniel Vázquez Sallés, Nuria Vidal | **Correcció textos** Txell Coll, Rafel Soler | **Directora de Solucions Creatives i PR** Carlota Falcó | **Directora E-Commerce i Comercial** Aroa Cervantes | **Responsable de Comunicació i Sponsor** Clara Narvión | **Cap de Branded Content** Begoña García Carteron | **Social Manager** Alba Abelló | **Responsable de Progràmatica i Adops Digitals** Henar Pérez | **CRM Specialist TOS** Quim Almansa | **Màrqueting i Comercial** Esther Andrés, Angelo Benetti, Marina Quer, Anna Katafuchi, Mercè Llubera, Juan Carlos Baena | **Coordinació de publicitat** Carme Mingo Fabregat | **Administració i Finances** Guillem Catena, Eduard Poch, Marta Tapia | **Edita** Time Out Spain Media SL. Reservats tots els drets. | **Aquesta publicació no pot ésser reproduïda ni totalment ni parcialment sense consentiment del propietari. Tampoc no pot ésser transmesa per cap mitjà o mètode, ja sigui electrònic, mecànic o d'altre tipus. La revista no s'identifica necessàriament amb les opinions expressades pels seus col·laboradors.**

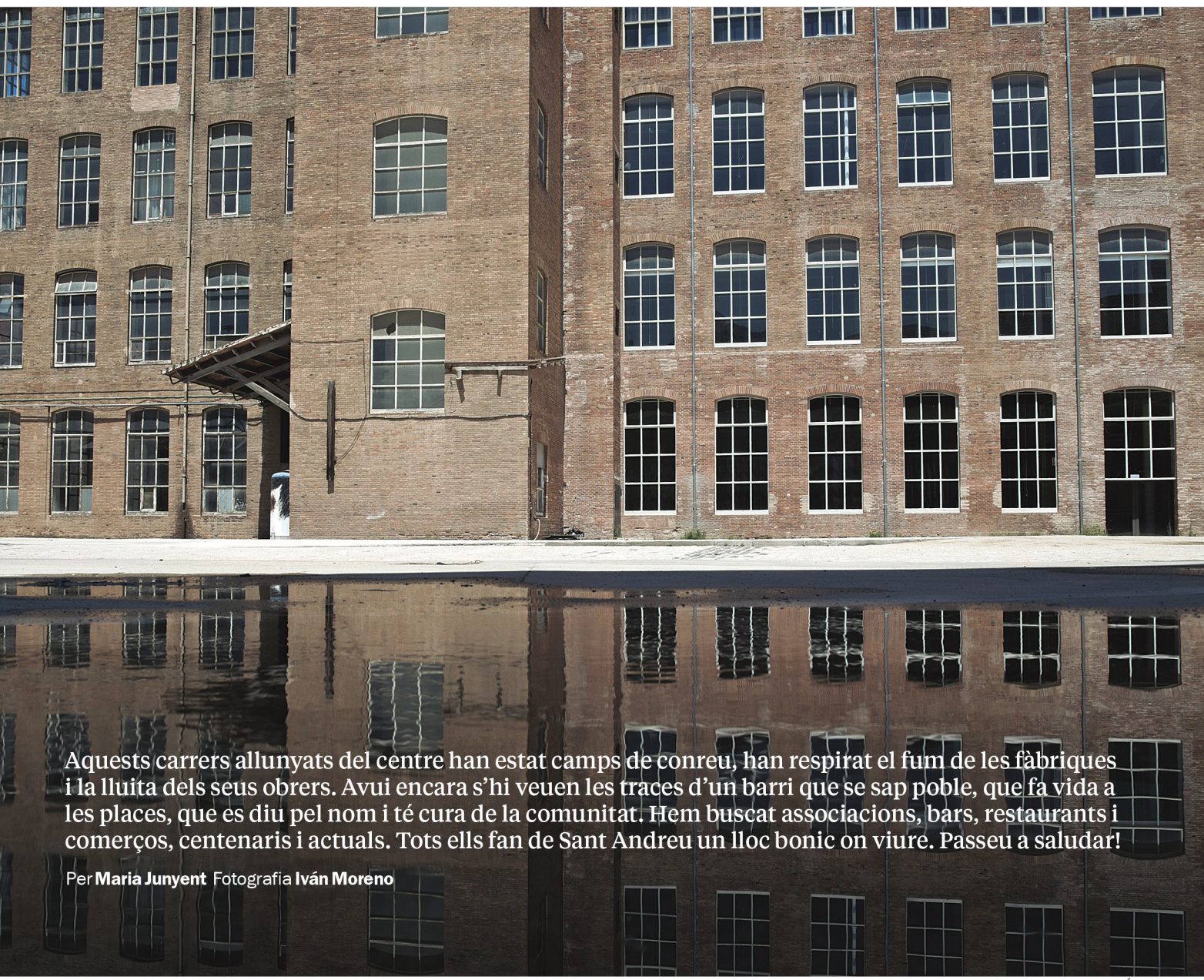
Impressió Rotocayfo Impresia Ibérica | **Distribució** Suscripress | **Dipòsit legal** B-44772-2010
ISSN 1888-3850 | **Time Out Digital ISSN** 2462-3385 | **Exemplar gratuït, prohibida la venda**

Amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya

Generalitat de Catalunya Departament de la Presidència

Difusió controlada per:

Visca Sant Andreu!

Aquests carrers allunyats del centre han estat camps de conreu, han respirat el fum de les fàbriques i la lluita dels seus obrers. Avui encara s'hi veuen les traces d'un barri que se sap poble, que fa vida a les places, que es diu pel nom i té cura de la comunitat. Hem buscat associacions, bars, restaurants i comerços, centenaris i actuals. Tots ells fan de Sant Andreu un lloc bonic on viure. Passeu a saludar!

Per **Maria Junyent** Fotografia **Iván Moreno**

IRENE FERNÁNDEZ

DES DEL 2014

Ateneu Popular L'Harmonia

L'Harmonia va néixer als carrers i les places de Sant Andreu, on el veïnat i la federació d'entitats socioculturals i de lleure reclamaven un espai del recinte de la Fabra i Coats per a la gestió comunitària. Aquesta és la diferència més grossa entre un centre cívic i un ateneu popular: la seva gestió; empresarial en el primer cas, comunitària en el segon. Aquest matís ho és tot, perquè vol dir que aquí ningú mana més que un altre i que tothom hi és benvingut des del respecte i la voluntat d'aprendre, d'ensenyar, i de fer que la cadena s'alimenti i s'enforteixi. En parlem amb l'Emma Llésera, responsable de comunicació, i en David Vallverdú, dinamitzador cultural. Aquest edifici lluminós i proper fa de llar d'associacions i grups veïnals que van des de diables fins a cooperatives de consum, des d'agrupaments escolta fins a fabricants de cervesa. S'hi fa política sense partit i sobretot s'hi fa pinya indiscriminada. S'hi acull tothom, però a la vegada, recorda en David, "no és un hotel d'entitats". Que vol dir que, com a espai de coneixement, el retorn es dona per fet. També s'hi fan tallers i activitats, cada any més acurats pel que fa a la línia comunitària i inclusiva del projecte: hi ha autodefensa feminista i cuina vegetariana, circ i fotografia, per dir-ne alguns. Només té quatre anys, i ja és un espai imprescindible.

Sant Adrià, 20. ateneuharmonia.cat

DES DEL 1919

Casal Català de Sant Andreu

El 21 de febrer del 2019 farà cent anys que un grup de veïns de Sant Andreu, "joves, catòlics i amb inquietuds artístiques", van fundar aquesta entitat. El primer president de la junta va ser Josep Ribó Payarol, l'avi de l'actual tresorer Jaume Ribó, que ens n'explica la història. Al Casal hi feien teatre, s'hi reunien per parlar, per preparar *Els pastorets* que encara fan avui en un preciós teatre de fusta dels d'abans, amb politges, decorats de tela i el forat de l'apuntador. Durant la Guerra s'hi va instal·lar la UGT i, un cop acabada, l'auxili social hi va servir menjars. Cap als 60 s'hi fa l'últim acte pròpiament catòlic: una xerrada de consells matrimonials. Als 70 hi arriba l'obertura. El Casal, a falta d'altres equipaments com els que té ara Sant Andreu, canalitza els canvis socials del final de la dictadura. Avui el Casal té 400 socis que el sustenten i acull, en un edifici de 2.000 metres quadrats, les seccions de Teatre i Pastorets, la Federació de Tennis Taula (on hi ha la foto de Joaquim Renom, campió mundial de veterans de més de 90), els escacs, l'associació Benavinguts –que organitza sortides culturals–, l'Esbart Maragall (fundat l'any 1932!) i el club de lectura. Sigueu o no socis, al bar us esperen amb els braços oberts.

Pons i Gallarza, 58. www.lawebdelcasal.cat

LA CINÈTIKA

L'okupació té arrels fortes a Sant Andreu, on bona part del veïnat denuncia i lluita contra l'especulació immobiliària. Fa un parell d'anys van okupar uns cinemes abandonats per convertir-los en un centre viu i ple d'activitats obertes a tot el poble. Un gran exemple de gestió comunitària i un bon lloc per veure cine.

→ Fabra i Puig, 28. @LaCinetika

LA LIRA

Fundada l'any 1870, la societat cultural i esportiva La Lira existeix quan Sant Andreu de Palomar és encara un poble separat de Barcelona, que se'l menja el 1897. El 2014 van estrenar reforma sencera, però la façana és encara la de l'època. A banda de les seccions que s'hi reuneixen fan activitats obertes.

→ Coroleu, 15. www.scelalira.cat

L'ATENEU OBRER

Va ser l'entitat més important pel que fa a l'associacionisme popular fins a la Guerra Civil. L'Ateneu Obrer, que tenia una escola laica, va ser el centre amb més alumnes del barri fins a la Guerra. Actualment és una entitat privada sense ànim de lucre que organitza activitats lúdiques i esportives.

→ Abat Odó, 71. www.ateneusantandreu.org

INSTITUCIÓ

Bar Colombia

Dues dones i cinc homes i nens somriuen a la càmera des de la barra del Bar Colombia, amb el finestral obert a Fabra i Puig. Són els anys 20 i una d'elles és l'àvia de l'Albert Miró que avui, un segle més tard, serveix els veïns al mateix escenari on ho feia la seva família. A Sant Andreu, el Colombia és una institució com ho són la Unió Esportiva, el mercat i el carrer Gran. Els mitjos entrepans, les taules de marbre i els cartells de les festes majors són llegenda viva i escenari de jazz. Tot a preus populars de debò: entrepà de botifarra, aigua i cafè a 5 euros, amb bona conversa inclosa.

→ Fabra i Puig, 1. M: Fabra i Puig. T. 93 250 68 12.

COM A CASA

Several Cafè

On anys enrere hi havia una oficina d'Halcón Viajes, en Jaume Pomares hi ha fet una cafeteria càlida i lluminosa que en cinc anys s'ha convertit en un punt de trobada. "Tot el que volia és que aquí la gent s'hi sentís com a casa". La banda sonora del Several és una cafetera que mai s'atura. Les olors, una barreja dels pastissos i galetes artesanals que ven: *red velvet*, *carrot cake*, *cookies* de xocolata blanca, negra i un pecat que porta doble dosi de Nutella. Tot i que el millor i l'autèntic diferencial és l'amabilitat, tanta, que a les tardes sovint hi ha cua. Una terrassa plena de plantes completa el quadre.

→ Gran de Sant Andreu, 165.
www.severalcafe.com

XURRERIA SANT ANDREU

Una senyora gran fa una maniobra espectacular amb el carro de la compra per aconseguir un bon lloc a la cua. L'oli bull, la cafetera treu fum i els cambrers volen amb safates a vessar de xurros i xocolata calenta. Si voleu saber quin és l'estat d'ànim dels andreuencs, sou al lloc ideal.

→ Gran de Sant Andreu, 241. T. 93 311 87 54.

LAGAR

En una dècada s'ha convertit en una garantia de bon banquet. Si tens res a celebrar, la seva proposta de cuina mediterrània és un bon premi: *tataki* de tonyina, magret d'ànec, arrossos, ous ferrats amb *foie*... Senzill, bo i sense cap trampa. El tiquet d'un bon homenatge ronda els 30 euros.

→ Llenguadoc, 6. T. 93 346 82 70.

LE BAR À VINS

És dissabte al matí, heu anat a comprar, o a passejar a prop del mercat –ara en obres– i és l'hora perfecta per fer un vi (o un parell) i picar alguna cosa. A Le Bar à Vins, hi trobareu vins a copes, *rillets*, taules de formatges, i una bona selecció d'especialitats franceses, en un local tan petit com acollidor.

→ Vintró, 5. T. 93 017 11 38.

PARADÍS LÀCTIC

Formatgeria Subirana

Ni venia formatge, ni era a Sant Andreu. La història de Subirana comença el 1918 al carrer Cabanyal del Clot, en una botiga on dos germans venien cigrons, ametlla torrada i altres productes d'ultramarí. En Miquel Porta va arribar a la botiga del Clot amb 14 anys, va tornar-hi després de la mili amb 21, i passat un temps va anar a parar a Sant Andreu, per cobrir un dels fills dels Subirana però s'hi va quedar fins ara, que ja en porta 35 i que n'és propietari des del 2005. Amb 80 referències de formatges, molts d'artesanals i una pila d'experiència, la Formatgeria Subirana és parada fixa de joves i gent gran.

→ Plaça del Mercadal, 15. T. 93 345 72 39.

LA MÉS FRESCA

Pastadei

Després de viure uns anys a l'Argentina i de veure com la influència italiana ha quedat a les mans de les àvies que fan la seva pasta fresca, Rubén Marcos i Candelaria Fernández van decidir obrir un obrador de pasta a Catalunya. Primer a Santa Perpètua i després, des de fa cinc anys, a Sant Andreu. El que hi trobareu és pasta artesanal, feta per qui us la ven, amb respecte a la tradició italiana i innovacions amb producte català: ravioli d'escudella i carn d'olla per alegrar qualsevol caldo, de botifarra amb ceba, de rostit de tres carns –vedella, porc i pollastre– i d'altres més lleugers com els d'escalivada, i els de pera amb gorgonzola.

→ Mateu Ferran, 2. T. 93 125 60 93.

VERDURA TUGAS

"On no arriba la tecnologia, hi ha un bon pagès" és el lema d'aquesta casa de fruita i verdura ecològica i de proximitat que funciona des del 1885. A la parada que tenen davant del mercat podeu comprovar la pinta que fan les escaroles, els espigalls, les pastanagues i les cols quan són de veritat.

→ Plaça del Mercadal, 21. www.lesmarines.cat

FLOR DE LLÚPOL

El mapa del tresor de la cervesa artesana marca aquest punt. A banda de trobar-hi 200 referències, també tenen una sala interior amb quatre tiradors que canvien de líquid amb freqüència. Fan cursos i tallers relacionats amb la birra i també lloguen la sala a particulars.

→ Mateu Ferran, 4. www.flordellupol.com

LLEGUMS CALDERÉ

Bon senyal quan en una botiga hi ha cua, i aquí passa sovint. No hi ha res d'espectacular i a la vegada hi és tot: llenties, cigrons i mongeta blanca de qualitat, d'aquells que no necessiten res més que un raig d'oli. També tenen fruita seca i algun plat de menjar preparat.

→ Plaça del Mercadal, 41. T. 93 311 59 20.

NO T'HO PERDIS

Més espais icònics

Per **Maria Junyent**
Fotografia **Iván Moreno**

Hem parlat de bars, restaurants, botigues i associacions, però sempre en solen quedar més fora que dins. Si trepitgeu Sant Andreu, no us oblideu de visitar, també, aquestes adreces

Merceria Perelló

El gener del 1923, la Montserrat Cura va canviar el Poblenou per Sant Andreu, on va obrir una merceria. Dos anys més tard es casaria amb el senyor Perelló, representant de mitjons. En Ramón M. Perelló n'és el net i l'actual propietari de la merceria. Tot i que està convençut que aquesta generació és l'última i que els fills, que estudien altres temes, ja no s'hi dedicaran. De moment, la merceria tira endavant en un context que li és hostil per la crisi i també pel canvi de la moda i els costums. Continuen especialitzats en la costura, les labors i el punt, però des de fa uns anys també han ampliat el negoci amb cursos de costura, aquell coneixement que passava d'àvies i mares a filles i netes i que ara amb prou feines dominem per cosir un botó.

→ Gran de Sant Andreu, 261. merceriaperello.com

Casa Bloc

Habitatges dignes per als obrers. Aquesta és la gènesi dels pisos de la Casa Bloc; un projecte que la Generalitat va encarregar al grup d'arquitectes GATCPAC. La dignitat demanava donar llum natural, ventilació i espais verds als obrers que fins aleshores vivien en barraques. El projecte, iniciat a la República, va quedar frustrat pel franquisme, que el va destinar a militars, vídues de guerra i policies nacionals. Si voleu saber-ne més, podeu visitar el pis museu Casa Bloc.

→ Almirall Pròixida amb passeig de Torras i Bages

Biblioteca Ignasi Iglesias - Can Fabra

Les biblioteques són un dels grans patrimonis que té Barcelona. La Ignasi Iglesias és un temple dedicat al còmic amb novetats, clàssics i recomanacions que van canviant. Quan hi anem, han seleccionat el més nou de l'editorial Fulgencio Pimentel i un còmic sobre el procés creatiu de Nick Cave, *Mercy on me*, del dibuixant Reinhard Kleist. L'apartat de cine no es queda curt. Sobre un mateix prestatge hi ha pel·lis de Kore-eda, Yorgos Lanthimos i Mia Hansen-Løve.

→ Segre, 22-32.

Fabra i Coats

Parlem sovint del que passa a la fàbrica de creació però no ho fem tant de la fàbrica tèxtil que va ser i les històries que hi van tenir lloc des del 1837, quan es va fundar, i fins al 2005, quan es va tancar definitivament. Els Amics de la Fabra i Coats, extreballadors de la fàbrica, fan visites culturals pel complex i també munten exposicions.

→ Sant Adrià, 20. @FabraiCoats

ELLES
Són l'Elena Torres i l'Anna Riojo, dependentes de la Merceria Perelló amb en Ramon M. Perelló.

Dada curiosa: un terç dels arbres cítrics de la ciutat (sobretot taron-gers) són aquí

Orfila, Mercadal, Comerç

Les places són punt de reunió, de reivindicació i d'història. La d'Orfila, on ens escup el metro i on hi ha la seu del districte, va ser un dia el centre del poble, quan Sant Andreu era una vila. A la plaça del Comerç, amb el rellotge aturat a tres quarts de sis i una família de coloms instal·lats al balcó d'una casa buida, va coure's la revolta de la Setmana Tràgica, el 1909. La del Mercadal és una de les tres úniques places porticades de la ciutat –amb la Reial i la de Masadas–, ara mateix amb el mercat en obres, almenys fins al 2020.

Club Natació Sant Andreu i Unió Esportiva

Potser aneu a passejar per Sant Andreu i no us passa pel cap anar a xutar la pilota o a fer llargs, però l'un i l'altre són temples esportius i socials d'orgull andreuenc. Si voleu conèixer bé Sant Andreu, els heu de trepitjar tard o d'hora.

→ Unió Esportiva. Santa Coloma, 39. Club Natació Sant Andreu. Fabra i Puig, 47.

Liceu 20 Opera Barcelona

Aquest 2019, el Liceu t'ho posa fàcil per venir a l'òpera

2 ÒPERES PER NOMÉS 180€

TRIA LES TEVES ENTRADES A LICEU.CAT I ESTALVIA'T FINS A 278€

FEBRER
L'ENIGMA DI LEA
CASABLANCAS · ARGULLOL

MARÇ
RODELINDA
HÄNDEL

MARÇ
HAMLET
THOMAS VERSIÓ CONCERT

ABRIL
LA GIOCONDA
PONCHIELLI

MAIG
LES PÊCHEURS DE PERLES
BIZET

MAIG
AGRIPPINA
HÄNDEL VERSIÓ CONCERT

JUNY
TOSCA
PUCCINI

JULIOL
LUISA MILLER
VERDI

Oferta disponible fins al 28 de febrer. Limitada a 1.000 unitats.

L'inconformista

Sergi López fa de profe de literatura, en el seu debut en el teatre de text, amb 'El chico de la última fila', a la Sala Beckett

Per **Andreu Gomila** Foto **Iván Moreno**

El chico de la última fila

Andrés Lima dirigeix el text de Juan Mayorga, que François Ozon va adaptar a *En la casa*.

Sala Beckett. Fins al 3 de març. 20 €.

ENCARA QUE SEMBLI mentida, després de portar catorze anys amb l'*one-man show Non solum*, de guanyar tota mena de premis al cinema (Lleó d'Or a Venècia, César francès...) i estar nominat a molts més (Goya, Gaudí...), l'actor vilanoví mai no havia fet teatre de text fins ara, fins a aquest *El chico de la última fila* que estrena a la Sala Beckett. I això que quan va marxar a París, a primers de la dècada del 1990, aspirava només a fer de pallasso... A finals de gener podria alçar-se amb el seu primer Gaudí gràcies al film de Marc Recha *La vida lliure*.

Fa uns anys, arran de l'estrena de l'obra *30/40 Livingstone*, em vas dir que, a l'hora de fer teatre, preferies fer creació abans que text. Què t'ha fet canviar d'opinió?
El primer és que el director és Andrés Lima, de qui m'agrada el seu punt de vista, que arrisca, que va lluny. Després, el text de Juan Mayorga. I per últim, la Sala Beckett. I la casualitat, ja que l'obra queia en unes dates que m'anaven bé.

És la primera vegada que memoritzes un text!
Fa una mica de vergonya, però no ho havia fet mai! Bé, quan feia *Els Pastorets* a Vilanova, però allà teníem un apuntador!

El personatge de Germán, t'escau?
És un autèntic apassionat per la literatura, cosa que compartim. I és un bon professor, un paio que entén que per fer art has d'aprofundir, has d'anar a zones perilloses. No es tracta només d'estètica, sinó que la forma en si mateixa ja és fons. La idea de molestar, de fer coses perilloses, coses que no agradin a tothom, un autèntic escriptor ha de buscar zones fosques, el que molesta.

No és un home una mica irresponsable?
En té un punt, però en el bon sentit. I ho acabarà pagant. L'obra demostra que la ficció, la creació, és una arma que s'ha d'utilitzar.

I tu, ets un actor irresponsable?
Una mica... L'obra ens diu que no només has d'estar boig en un sentit clínic, sinó també militant. T'has de posar en jardins.

Ets inconformista?
Això no és només mèrit meu. He tingut la sort que, en el cine, m'he topat amb directors que m'han portat cap a zones estranyes, perilloses: François Ozon, Stephen Frears, Marc Recha, Frédérique Fonteyne, Dominique Moll, Terry Gilliam... Cada cop m'agraden més les coses que no responen a una etiqueta determinada, les coses antisistema, antimercat. El meu personatge, a l'obra de Mayorga, li diu al noi: has de trobar un final, un final que reconforti o que deixi el públic ferit... Com deia el Guillermo del Toro, si vas a buscar els contes clàssics, veus que són terribles, de monstres que es mengen nens, de nens en una gàbia en què els couen a foc lent...

> "Cada cop m'agraden més les coses sense etiqueta, les coses anti-sistema"

Parles de risc i m'has fet pensar en *Una relació pornogràfica*. T'agrada posar-te al límit?
M'he trobat amb això. Fa uns dies vaig ser en un festival a Sèrbia, en un poble que s'ha muntat Emir Kusturica, on em van donar un premi per les meves futures pel·lícules. Van passar un muntatge amb les pel·lis que he fet i ho vaig veure, que això de posar-se al límit va amb mi.

Per què t'ha passat això?
Crec que hi ha una cosa meva inconscient, i ser a França un personatge amb accent, que fa que carregui un misteri, que no saps d'on surt. Els germans Larrieu m'ho deien: quan estem escrivint i hi ha un personatge que ens surt massa rar, pensem en tu.

Si mires enrere, quan vas anar a estudiar a l'escola LeCoq a París, pensaves que un dia series aquí?
No, què va, ni aquí ni a la Sagrera [fem l'entrevista al Versalles de Sant Andreu]. Al·lucino *pepinos*. Ara ja m'ho acabo creient. Però durant molt de temps pensava que era un farsant, que un dia vindria algú i em diria: va, home, para, que això és per als actors de veritat. Quan vaig anar a París, el meu somni era: t'imagines que em puc guanyar la vida fent de pallasso? I mira, quan el Kusturica em va donar el premi, em va dir que tindria un paper a la seva propera pel·li. Això sí que és un premi! La vida encara em va sorprenent.

Veus nous camins a explorar amb el teatre de text?
No ho sé. El cinema em treu molt de temps. I el teatre de creació demana molts mesos.

Quantes ofertes de teatre has rebutjat?
Moltes. Quan vaig estrenar *Non solum* van començar a arribar. De França, de Madrid, d'aquí... Però jo no puc marxar mig any a París! Jo ho faria tot, però m'és impossible.

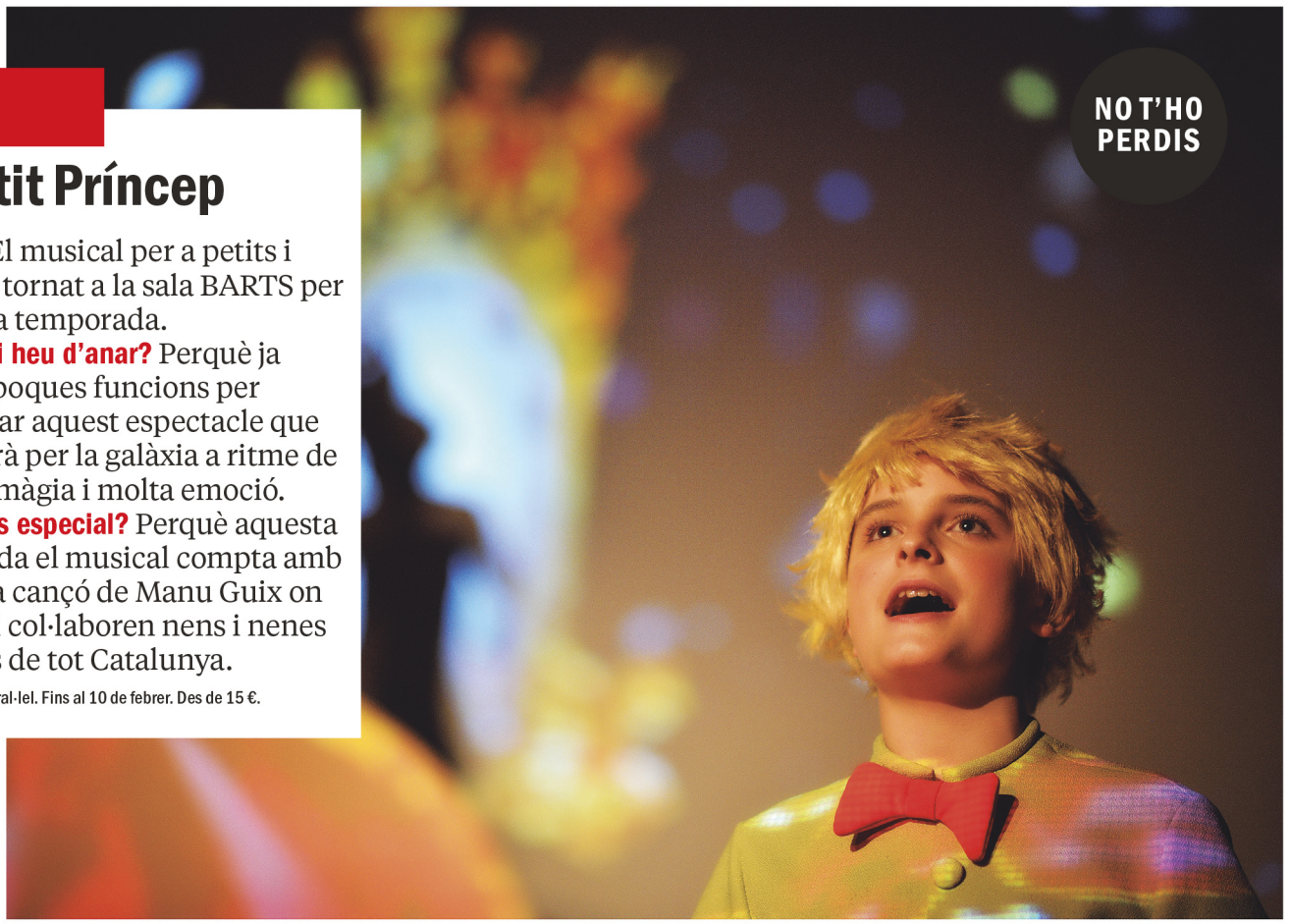
L'aliança teatral amb el Jorge Picó ja s'ha acabat?
Ell ha anat a viure a València. Però continuem en contacte. I tenim una cosa entre mans.

Et consideres un actor europeu, ara que treballes a tot arreu?
Ara he obert el mercat italià amb *Lazzaro felizi* i em truquen d'allà. M'encanta la idea de treballar en francès, anglès, italià, tot i que no en parlo bé cap. Amb els anys, domino el francès, encara que el parlo amb accent de Vilanova. Em sento molt privilegiat... Una pel·li, al final, és com fer circ. Té un punt romàntic, no sé si dir decadent.

Al final, has acabat sent un artista de circ!
Sí, sí, s'assembla molt al que feia quan era jove, quan anava pels pobles amb el Jordi Aspa d'Escarlata Circus. El cine té una cosa d'itinerant. Vas a un lloc, a un altre, als bars... ■

RESERVA ARA

Un tast de tot el que pots comprar a timeout.cat

NO T'HO PERDIS

El Petit Príncep

Què és? El musical per a petits i grans ha tornat a la sala BARTS per cinquena temporada.
Per què hi heu d'anar? Perquè ja queden poques funcions per acomiadar aquest espectacle que us portarà per la galàxia a ritme de música, màgia i molta emoció.
Per què és especial? Perquè aquesta temporada el musical compta amb una nova cançó de Manu Guix on també hi col·laboren nens i nenes d'escoles de tot Catalunya.

→ BARTS. M: Paral·lel. Fins al 10 de febrer. Des de 15 €.

Festival OUI

Què és? El Festival de Teatre en Francès ha tornat a la ciutat de Barcelona després de dues edicions d'un èxit espectacular.
Per què hi heu d'anar? Perquè hi trobareu una gran selecció d'obres de teatre contemporani francès que us obrirà noves perspectives.
Per què és especial? Perquè el festival presentarà un total de set obres que reflecteixen les noves tendències del teatre francès, parlen de l'actualitat i estaran subtitulades en castellà.

→ Diversos espais. Del dt. 5 fins al dj. 14 de febrer. 20 h. A partir de 18 €.

Tallers de ROC35

Què és? Una sèrie de tallers de cuina de l'espai gastronòmic Roc35, on podreu aprendre a elaborar els plats més deliciosos.
Per què hi heu d'anar? Perquè l'espai proposa un munt de tallers d'allò més variats: des de 'carn' vegana i arrossos variats fins a gastronomies d'arreu del món.
Per què és especial? Perquè tant si us encanta cuinar com si no heu posat mai un peu a la cuina, us convertireu en xefs estrella a base de diversió, secrets, curiositats i moltes receptes.

→ ROC35. Fins al 15 de març. Des de 18 €.

Nits de Jazz & Blues al Mandarin Oriental

Què és? Les Jazz & Blues Sessions, una barreja de bona música i gastronomia per passar els vespres dels dimecres.
Per què hi heu d'anar? Perquè a cada sessió tindreu l'oportunitat de gaudir de la millor música en directe mentre assaboriu l'exclusiva gastronomia de l'hotel.
Per què és especial? Perquè l'hotel és un espai emblemàtic i de luxe al rovell de l'ou de la ciutat. El lloc idoni per abandonar-se al jazz.

→ Mandarin Oriental. Cada dimecres al vespre. Fins al 24 d'abril. 18 € (consumició inclosa).

Nit Wellness

Què és? Una nit dedicada a la nutrició i l'espiritualitat en un indret molt especial: l'Hotel Can Xiquet de l'Alt Empordà.
Per què hi heu d'anar? Perquè tindreu el plaer d'assistir a una conferència de la nutricionista Carla Zaplana, gaudir d'un sopar d'allò més especial amb ingredients saludables i d'un concert d'harmònics amb meditació guiada per Edgar Tarrés.
Per què és especial? Perquè estareu envoltats d'un espai únic de gran bellesa natural i tranquil·litat.

→ Hotel Can Xiquet. Dv. 31 de maig. 20 €.

Teatre, música, gastronomia: troba les millors entrades a **timeout.cat/reservabcn**

Torna el festival més íntim

Després de dues exitoses edicions, aquest 2019 el Festival Íntims omple de nou el Casino Barcelona amb una sorprenent proposta de sopars i concerts. Us ho expliquem!

Marlango

Mikel Erentxun

Nacha Pop

SI VOLEU VIURE un concert acústic amb aforament reduït, amb plena complicitat entre artistes i públic, i a més gaudir d'un deliciós sopar fet a mida per a l'ocasió, no us perdeu el Festival Íntims que es farà a la sala Cotton Club del Casino Barcelona des del febrer i fins a la tardor. Us presentem les veus que hi podreu sentir!

1. Marlango

El duet format per Leonor Watling i Alejandro Pelayo presenta *Technicolor*, una elegant combinació d'estils musicals, amb el pop i el jazz com a grans protagonistes.

→ 23 de febrer i 2 de març. 21.30 h.

2. Mayte Martín

Cantaora pionera i puntal del flamenc català, portarà a escena *Tempo rubato*, on posa la seva sensibilitat única al servei de les grans obres del cant clàssic, aportant-hi un tractament refinat i subtil.

→ 23 i 30 de març. 21.30 h.

3. Ella Baila Sola

Marta Botía, històrica fundadora del duet, torna als escenaris acompanyada de Virginia Mos, exintegrant de La Década Prodigiosa, amb *Imanes en la nevera*, un nou àlbum amb deu temes nous de trinca.

→ 27 d'abril i 4 de maig. 21.30 h.

4. David DeMaría

El compositor, guitarrista i cantant gadità celebra 20 anys d'exitosa carrera musical recuperant temes clàssics interpretats amb un nou aire i sumant al repertori temes inèdits.

→ 11 i 18 de maig. 21.30 h.

5. Amistades Peligrosas

Aquest duet que va marcar una època torna a l'escena amb *Pacto de sal*, un nou treball on barregen pop, techno-pop, rock, ritmes àrabs i africans i compassos llatins.

→ 8 i 15 de juny. 21.30 h.

6. Nacha Pop

La llegendària banda madrilenya torna als escenaris tres dècades després, per retre homenatge a Antonio Vega, el seu mític cantant, i presentar *Efecto inmediato*, un nou àlbum amb dotze temes.

→ 12 i 19 d'octubre. 21.30 h.

7. Mikel Erentxun

El compositor i cantant basc presenta *El hombre sin sombra*, un disc amb temes que van des de les balades al soul, el folk-pop i el rock de la vella escola.

→ 2 i 3 de novembre. 21.30 h.

DE QUÈ VA...
Un festival que marida música i gastronomia.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Perquè viureu concerts acústics de grans veus en un ambient molt íntim.

→ Casino Barcelona. M: Ciutadella | Vila Olímpica. 68 € (sopar i concert). casinobarcelona.com

Coses per fer

Coordina Erica Aspas
timeout.cat/que-fer

RUBEN SALAS

Raquel Gámez Serrano

Jordi Dausà

La ficció supera la realitat

Barcelona parla de crims, d'investigació i de vides ocultes al festival BCNegra, que se celebra del 24 de gener al 3 de febrer. L'*Erica Aspas* ja fa cua al port

BARCELONA, CIUTAT PORTUÀRIA. El port com a lloc on refugiar-se, un lloc al marge, on tot pot passar. I el port com a nexe d'unió amb el món. El port és la temàtica central del BCNegra d'enguany. Ens hem buscat quatre capitans que ens ajudaran a llegir aquesta basta carta de navegació per arribar a bon port sense lamentar morts i ferits.

Marc Pastor, escriptor

Investigador dels Mossos i autor de *La mala dona*, *L'any de la plaga*, *Bioko* i *Farishta*, en Marc Pastor ens diu que *Port Baltimore* "és un *must*". Una taula rodona (el divendres 1 als Aribau Multicines) on es debatrà si *The wire* és la millor sèrie policíaca. "El que sí que tenim per segur és que és una sèrie seminal i referencial, i que en el tema policíac no ha estat encara superada", diu Pastor. "Toni de la Torre, que en sap més que ningú de ficcions serialitzades, provarà de contenir l'entusiasme de gent com Òscar Broc. Riurem".

Durant molt de temps, la literatura fantàstica i de terror es venia al quiosc. "Sempre he sentit fascinació pels *bolsilibros*. Són la flama que ha mantingut el gènere viu en anys de foscor hiperrealista i depriment. Les meves preferides sempre han estat les venjances d'ultratomba", explica Pastor. Jordi Canal, exdirector de La Bòbila, modera aquesta taula rodona el dijous 24.

Les recomanacions de Marc Pastor ens fan viatjar a l'Àfrica amb *Port Babobab* (dt. 29): "La novel·la negra del continent negre és una de les grans desconegudes, i aquesta és una bona oportunitat per aproximar-nos-hi". I a Tòquio de la mà de David Peace: "Amb un peu a la Gran Bretanya i l'altre al Japó, Peace ha cuinat novel·les basades en casos reals recreats sense concessions, veus narradores gens fiables i fredor emocional".

El port és la temàtica central de l'edició del BCNegra d'enguany

Marc Moreno, editor de Llibres del Delicte

Si voleu saber què es cuina a casa nostra en matèria de novel·la negra, acudiu a Llibres del Delicte. El seu editor, Marc Moreno, recomana que us enganxeu a *The wire* i també a Lisbeth Salander. "Serà interessant veure com ha influenciat els autors un personatge femení tan potent i que ha marcat un abans i un després en la visibilitat del gènere per al gran públic. A més, en aquesta taula participa una de les autores que més guerra donaran en català: Raquel Gámez Serrano". La cita és el dilluns 28 a la Biblioteca Jaume Fuster. I coneixeu Jean-Claude Izzo? Per Moreno, la trilogia de *Marsella* "és una de les grans creacions de la novel·la negra mediterrània i una oportunitat per aprofundir en el *neopolar* francès, bressol de la novel·la negra europea". Us hi podeu apropar el dimecres 30.

The wire

David Peace

NAOYA SANUKI

Per (de)formació professional, Moreno ens anima a conèixer escriptors més novells a *Port Bèstia*, "amb tres autors interessants que representen algunes de les noves veus del gènere en català, com Jordi Dausà". Sense oblidar-nos de noms potents com Toni Hill i Leïla Slimani, que estaran junts el dissabte 2 als Aribau Multicines.

Candi Rubín, directora de la Biblioteca Montbau

Bona part de la biblioteca i la documentació que va acumular Paco Camarasa al llarg dels anys es quedarà a la ciutat, a l'Arxiu de Ciutat Vella i a la Biblioteca Montbau-Albert Pérez Baró, especialitzada en el gènere negre. Candi Rubín, la seva directora, recomana pujar a Las Golondrinas "mentre t'expliquen crims i assassinats" i visitar l'illa de la Tortuga. "Després de lectures com *Fariña*, vols conèixer més d'aquests tipus de *pirates* i el món del narcotràfic". El dijous 31 us ho explicaran Jerónimo Andreu, Nacho Carretero i Benito Olmo.

La Jam Noir ja es va fer a la Biblioteca Montbau i aquest any passa als Aribau Multicines. Es tracta d'un "espectacle molt original que barreja l'escriptura improvisada amb el gènere negre", explica Rubín, i en el qual participaran Sebastià Bennasar, Lluís Bosch, Susana Hernández i Andreu Martín.

Miguel Ángel Díaz, fundador de Somnegra

En Miguel Ángel us aconsellarà a la perfecció a la seva llibreria Somnegra i a *Port Camarasa*, una trobada amb llibreters i homenatge a l'excomissari de la BCNegra. Ens diu que no ens podem perdre tampoc *Gregor Samsa*, obra de teatre –per fi al festival!– de David Llorente que "no deixa indiferent ningú", assegura, ni *Port Fugida*, una taula rodona "bastant diferent, amb José Luis Muñoz, pioner del gènere, Vladimir Hernández, que parla de Barcelona des del punt de vista cubà, i José Luis Correa, amb una forma molt peculiar d'explicar els fets". El dissabte 2 us espera a *Port Franc*, amb agents encoberts de tot tipus, i a *Port Alger*, on "un escriptor amb pseudònim de dona parlarà del món àrab". ■

DE QUÈ VA...
El gran festival de novel·la negra de Barcelona.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Perquè la vida és *noir* i nosaltres uns detectius en potència.

→ Diversos espais. Del 24 de gener al 3 de febrer. lameva.barcelona.cat/bcnegra

El festival noir de Barcelona a **timeout.cat/bcnegra**

CAP DE SETMANA IDEAL

Divendres

El gran Lebowski

La Filmo dedica un cicle a Jeff Bridges amb una expo sobre la seva faceta com a fotògraf i un repàs de la seva filmografia. El divendres 25 podreu veure *El gran Lebowski*, un antiheroi que es veu embolicat en una intriga familiar.

→ Filmoteca. M: Liceu. Divendres 25, 17 h. 4 €.

AUDIOVISUAL

Drew McDowall + Florence To

McDowall presenta *Time machines* –fet amb drons i sintetitzadors–, vint anys després de la seva creació, en un xou audiovisual creat amb Florence To.

→ CaixaForum. M: Espanya. Divendres 25. 22 h. 8 €.

MÚSICA

Me and the Bees

El trio barceloní estrena l'any passant pel Centre Cívic Navas amb el seu pop vitamínic per defensar el seu nou treball, *Menos mal* (2017).

→ Centre Cívic Navas. M: Navas. Divendres 25. 20 h. Taquilla inversa.

Dissabte

DANSA

Barris en dansa

El Somni de... és el nou projecte de Barris en Dansa, una fantasia visual que transita entre el conscient i l'inconscient i que pren forma a partir dels somnis i fantasies dels altres.

→ La Caldera. M: Les Corts. Ds. 26, 20 h. Dg. 27, 18 h. Gratis.

MÚSICA

Luis de Arquer

El pianista ens proposa una vetllada musical íntima amb peces de Chopin, Beethoven, Mozart i les seves pròpies composicions i improvisacions.

→ El Teatre més Petit del Món. M: Joanic. Ds. 26. 21 h. 22 €.

Woyzeck

Parking Shakespeare celebra el desè aniversari recuperant un dels èxits del Parking d'hivern, *Woyzeck*, amb direcció de Marc Rosich, i que anirà acompanyat d'una exposició amb imatges, textos i records dels quinze espectacles de la companyia.

→ La Farinera del Clot. M: Glòries. De dl. a ds., 20 h. Gratis amb reserva a reserves.parkingdhivern@gmail.com.

Diumenge

Silvana

Icona i activista de la comunitat *queer*, es defineix com a lesbiana, feminista i antiracista. La coneixereu al Documental del Mes.

→ Teatre de Sarrià. FGC: Reina Elisenda. 20.30 h. 2-3 €.

ESTILISME

Golden Chair International

Com una batalla de galls però al món de la barberia. A més dels cursos per a professionals, hi haurà tallers i demostracions i un espai de mercat.

→ L'Ovella Negra. M: Bogatell. Dg. 27. 9.30 h. Gratis.

CLÀSSICA

Morning Glory

Matinal de música clàssica amb trompeta i piano a càrrec de Mireia Farrés i Mercè Hervada.

→ Sala Apolo. M: Paral·lel. Dg. 27. 11 h. 12-14 €.

NO T'HO PERDIS

La vida com la mostren

Documental Social

DE QUÈ VA...
Nova edició del Miradocs, festival de cinema documental.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Per veure les realitats més íntimes dels barcelonins.

→ Casa Elizalde.
M: Girona. Del 23 de gener a l'1 de febrer. 19.30 h.
Gratis (aforament limitat).

LA NOVENA EDICIÓ del Miradocs, mostra de cinema documental, torna a la Casa Elizalde per novè any consecutiu disposat a ensenyar-vos films fets a Barcelona i sobre els interessos, motivacions i realitats dels barcelonins. S'obrirà la mostra el dimecres 23 amb la projecció de *Penèlope*, d'Eva Vila, on la Carme i en Ramon encarnen la Penèlope i l'Ulisses de l'*Odissea* i aquí Ítaca es representa a Santa Maria d'Oló, un petit poble de l'interior de Catalunya.

La Rosa és un homenatge a l'actriu Rosa Novell per part del seu cercle íntim, que la recorda i l'estima com a persona i no com a personatge públic. I Axel D. Sánchez ha dirigit *Thanatos*, una reflexió en primera persona sobre la mort, la pèrdua d'éssers estimats i la vellesa. Tots dos es projectaran el dijous 24.

El Col·legi d'Educadors i Educadores Socials de Catalunya presentarà el divendres 25 el *Documental Social*, que aglutina quatre curts, i el dimarts 29, Nataliya Kolesova impartirà una classe magistral sobre guió. El programa seguirà amb dues sessions plenes de curts, el dimecres 30 i el dijous 31 de gener, aquesta última amb sessió de DJ. I acabarà amb *La plaga*, històries sobre la vida a la perifèria de Barcelona, que presentarà el crític de cinema Quim Casas. ■ *E.A.*

Amb nens

Coordina Erica Aspas
timeout.cat/nens

FUNDACIÓ JOAN MIRÓ. FOTO PEP HERRERO

DE QUÈ VA...
Tres visites familiars a exposicions.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Per cultivar la sensibilitat vers l'art.

→ CaixaForum. Dv. 25. 18 h. 3 €.
→ Fundació Miró. 3 i 31 de març. 10.30 i 12 h. 7 €.
→ MNAC. 3, 10 i 17 de febrer. 11.30 h. 7 i 3 €.

Com ho fan els artistes?

ELS NENS S'APROPEN a l'art per obligació, amb curiositat, despistats? Perquè la resposta sigui 'amb delit', cal introduir-los-hi d'una forma didàctica i entretinguda, i les visites guiades familiars són una bona opció. Aquí en teniu una tria.

A cada nova exposició, el CaixaForum sempre inclou un seguit d'activitats vinculades, i una d'elles és les visites dinamitzades per fer en família. A través d'*Un pintor a la cort* podreu aprofundir en la figura de Velázquez i el seu temps i sentir-vos artistes a l'espai educatiu. No badeu perquè les entrades volen!

A la Fundació Joan Miró creuen que una bona manera d'apropar-se a l'obra de l'artista és ficant-se en matèria. Per tant, la visita dinamitzada per la Fundació també inclou un taller per a nens i nenes de 3 a 5 anys (acompanyats d'un adult) on treballaran les formes, els colors i els sentits i acabaran creant la seva pròpia postal que enviaran a qui vulguin.

Un altre vell conegut és el MNAC, sempre atent amb la canalla. Una de les activitats que duren tot l'any, dos diumenges al mes, és *Què està passant, aquí?*, una forma que pares i fills gaudeixin de l'art plegats. Observareu amb deteniment una selecció d'obres del museu i comprovareu, xerrant entre vosaltres, com cada un veu, sent i percep l'art d'una forma diferent. ■ *Erica Aspas*

Cinema

Coordina Josep Lambies
timeout.cat/cine

PARLEM AMB...

Barry Jenkins

TOTS RECORDEM AQUELL cacau que hi va haver als Oscars fa dos anys quan Warren Beatty i Faye Dunaway es van equivocar a l'hora de llegir el títol de la pel·lícula que havia guanyat el premi més disputat. Va ser l'any de *Moonlight*. Ara el seu director, Barry Jenkins, torna a estar de moda. *El blues de Beale Street*, adaptació d'una novel·la de James Baldwin, és també una història d'amor entre dos afroamericans, la Tish i en Fonny.

Quina pinta fa ara el teu exemplar de la novel·la de Baldwin? El tens molt guixat?
De fet, per al primer esborrany del guió me la vaig imprimir en A4 en un cos de lletra molt gros, que em permetia subratllar, ratllar i anotar. La meva idea era fer-ne una adaptació molt fidel. L'estructura del llibre no és gens lineal, l'autor entra i surt de la consciència de la protagonista, la Tish. Funciona com una sèrie de records i pensaments. I la pel·lícula, també.

No vas haver de canviar gaire la història perquè funcionés l'any 2018, oi?
No gaire. Fixa't en el cas d'en Kalief Browder, que no fa tant va passar exactament pel mateix que en Fonny a la pel·lícula. El van acusar de robar una motxilla i no va acceptar el tracte que li oferien, perquè no ho havia fet ell. El van tenir tancat tres anys. Quan va sortir, es va suïcidar. I això va passar fa poc. És terrible, però aquesta merda encara és rellevant.

És una pel·lícula política?
Crec que sí, però només en el sentit en què la novel·la ho és. Baldwin va escriure amb moltes veus diferents. Dues d'elles, les principals, eren la veu de la protesta i la veu de la sensualitat exuberant. Això em va atrapar quan vaig llegir el llibre.

L'èxit de *Moonlight* t'ha donat velocitat?
Sí. Ara sé que si faig una trucada m'agafaran el telèfon. El que hi veig, en el fons, és una validació al fet de treballar amb gent que estimo. Sempre treballo amb bons amics, des de producció fins al disseny de vestuari.

"És terrible, però aquesta merda encara és rellevant"

Algun cop et despertes amb suors fredes pensant en el que va passar la nit dels Oscars?
No tinc suors fredes, però hi penso sovint. Sempre dic que va ser una experiència agredolça i suposo que ara em trobo en la part dolça. Tot i que va ser rar de collons.
■ *Phil de Semlyen*

La casa de Jack

★★★★☆

ESTRENA DE LA SETMANA

DE QUÈ VA...
Un assassí sàdic ens explica de què està feta la casa que va construir.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Matt Dillon aporta un inesperat humor negre a aquesta farsa tràgica.

→ Dir. Lars von Trier (Dinamarca i França, 2018). 152 min.

DES DEL SEU tercer llargmetratge, *Rompiendo las olas*, el cinema del danès Lars von Trier va anar presentant un seguit d'heroïnes obsessionades per la redempció, per expiar les seves culpes a través del patiment. Ho vam veure a *Dogville* i a *Bailar en la oscuridad*. A partir d'*Anticristo*, però, en l'univers de Von Trier ja no hi ha salvació possible.

El món ha esdevingut un forat negre i l'experiència humana no és més que una travessia per l'infern. Potser l'art és l'únic lenitiu al respecte, com passava a *Nymphomaniac*, on Charlotte Gainsbourg es transformava en narradora apassionada de la seva vida sexual. Aquest diagnòstic nihilista troba ara, amb *La casa de Jack*, la seva expressió més salvatge i alhora acurada: un psicòpata assassí, obsessionat amb l'ordre i l'arquitectura, ens explica les seves malifetes una per una, mitjançant capítols que corresponen a cadascun dels seus crims. El cineasta s'identifica amb el personatge des del principi, mentre parla de la seva condició d'artista com si ell també fos un pertorbat, un perill per a la societat.

Barreja de gore esbojarrat i extrem i de refinada pel·lícula d'autor, *La casa de Jack* és un artefacte subversiu, en la gran tradició de Sade i Hitchcock. Al cap i a la fi, ens acaba transmetent que l'única obra d'art possible és la que prové del neguit i del dolor. ■ *Carlos Losilla*

El blues de Beale Street

★★★★☆

DE QUÈ VA...
Un noi negre va a la presó per culpa d'un policia racista.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
El director de *Moonlight* opera amb la seva delicadesa habitual.

→ Dir. Barry Jenkins (EUA, 2018). 119 min.

HITCHCOCK VA DIR una vegada això: "El que faig és llegir-me el llibre una sola vegada i, si m'agrada la idea, m'oblido completament del llibre i començo a crear cinema". I no volem contradir el mestre, però és evident que Barry Jenkins té un altre *modus operandi*. La seva adaptació de la novel·la homònima que James Baldwin va escriure el 1974 és molt fidel. Des dels crèdits inicials, en què una veu en off ens introdueix en el relat, Jenkins combina la lírica i la ràbia de Baldwin en una història d'amor i injustícia que bull amb efervescència. Està feta amb delicadesa i, malgrat el que Hitchcock hagués pogut dir, és definitivament cinematogràfica. Com a la seva anterior pel·lícula, *Moonlight*, el director es mou en el temps d'una manera singular, entre el record d'infància i el futur incert d'un noi i una noia del barri de Harlem que s'enamoren. ■ *P. de S.*

Creed 2

★★★★☆

DE QUÈ VA...
Adonis Creed venja la mort del seu pare fent servir els punys.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Segur que els nostàlgics de *Rocky* la gaudiran, i molt.

→ Dir. Steven Caple Jr. (EUA, 2018). 130 min.

TOTS ELS FANS de l'univers *Rocky* han pronunciat alguna vegada l'exclamació sagrada, "Yo!". Pot ser tendra o dura, gentil o irada. En el cas de *Creed 2*, té un pes decisiu en la trama, perquè acompanya una proposició de matrimoni i el naixement d'una criatura. No és casual. Com a la primera *Creed*, del 2015, aquesta segona part de la seqüela està consagrada als millors moments del personatge de Stallone. No hi ha dubte que el director Steven Caple Jr. sap tocar els punts flacs dels espectadors més fidels. Tot i que part del mèrit és de l'actor Michael B. Jordan, l'eix d'aquest *reboot*, en el paper d'Adonis Creed, el jove boxejador en el camí de la fama. En la primera pel·lícula el vèiem perseguint el fantasma del seu pare, Apollo Creed. En aquesta, venjarà el seu assassinat amb els guants, dalt d'un ring. ■ *Joshua Rothkopf*

Les millors pel·lis en cartell **timeout.cat/cartellera-cine**

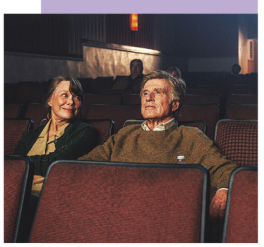
The old man and the gun

★★★★☆

DE QUÈ VA...
Un lladre de bancs d'edat respectable es resisteix a jubilar-se.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Més enllà dels seus atributs nostàlgics, fa caliu com un glop de bourbon.

→ Dir. David Lowery (EUA, 2018). 93 min.

PICARESCA I DISTESA, aquesta pel·lícula és un retorn a aquells temps en què fer comèdies criminals refinades i subtils era el cim de les ambicions de Hollywood, abans que el cinema de superherois guanyés el pols. De fet, Robert Redford va brillar en alguns dels *hits* de l'època, com *El cop*, i tot i que *The old man and the gun* sembla un comiat prematur no és possible pensar en un altre actor per picar-nos l'ullet d'una manera tan persuasiva. Redford fa de Forrest Tucker, un lladre de bancs que no veu la necessitat d'abandonar l'ofici ni tan sols després d'haver passar diverses temporades a l'ombra, seguides d'alguna fugida sonada. Completen el càsting Casey Affleck, en la pell d'un detectiu de Dallas que el va perseguint, i Sissy Spacek, l'arma secreta de l'espectacle. Dirigida per David Lowery, a qui encara recordem amb delit per *A Ghost story*, la història està basada en un reportatge publicat al *New Yorker* l'any 2003. Lowery es descobreix com el nou Richard Linklater, un cineasta de mirada relaxada, preocupat pels petits detalls. ■ *J.R.*

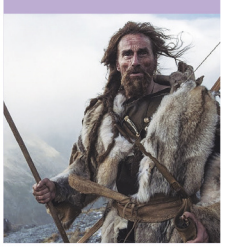
Ötzi, el hombre de hielo

★★★☆☆

DE QUÈ VA...
De l'europeu més vell.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Perquè no s'ha de menysprear una bona passejada pel neolític.

→ Dir. Felix Randau (Alemanya, Itàlia i Àustria, 2017). 96 min.

QUAN VAN DESCOBRIR les restes momificades d'Ötzi, un europeu amb 5.300 anys al seu DNI genètic, els experts li van diagnosticar una mort violenta. No és estrany, doncs, que Felix Randau hagi imaginat els seus darrers dies en terres neolítiques com un autèntic viacrucis de sang i fetge. Més a prop d'*El renacido* que de *La recerca del foc*, la pel·lícula no és ni més ni menys que una història de venjança a dojo, esquitxada per les dosis imprescindibles d'un *survival* de manual. En tenim prou amb el llenguatge no verbal –les poques línies de diàleg, en rètic antic, no estan subtitulades– i l'instint primari per entendre una trama no per més simple menys eficaç. De vegades resulta difícil distingir el protagonista dels seus enemics, sobretot quan la càmera potencia el paisatge glacial en perjudici dels personatges, però la força de les seqüències d'acció, en especial una lluita cos a cos pròpia de *Conan el Bàrbar*, és innegable. No llueix massa com a lliçó prehistòrica, però els cops de destral s'escolten d'una hora lluny. ■ *Sergi Sánchez*

Teatre i dansa

Coordina Andreu Gomila
timeout.cat/teatre

Bertolt Brecht, segon assalt

Oriol Broggi torna a la Sala Gran del TNC amb una obra de l'autor alemany, amb Clara Segura. Per *Andreu Gomila*

GAIREBÉ ONZE ANYS han passat des que Oriol Broggi va dirigir *El cercle de guix caucasià*, de Bertolt Brecht, a la Sala Gran del TNC, potser una pedra a la sabata en la trajectòria del director, perquè no va anar gaire bé de públic. Una espina que tenia clavada, admet Broggi. "En una reunió de tècnics, vaig dir això i em van replicar dient-me que no era així, que el recordaven, aquell muntatge, que s'ho van passar molt bé. En canvi, ens va crear una sensació lleugerament agredolça. Volia tornar a fer un Brecht perquè la meva primera obra va ser *Els fusells de la senyora Carrà*. M'agrada molt, Brecht". La peça del seu segon assalt brechtià a la Sala Gran és *La bona persona de Sezuan*, amb l'estil orientalista que està marcant els últims anys del director i amb Clara Segura com a actriu principal, el seu talismà. La protagonista de la peça, Shen Tu, ha estat encarnada a casa nostra per Anna Lizaran i per Núria Espert. Poca broma, doncs.

"Sovint ens oblidem de la part festiva i poètica de l'obra de Brecht"

Brecht va situar l'obra a la Xina, però, com reconeixia ell mateix, podria passar a qualsevol lloc a cavall entre Orient i Occident. La va escriure entre el 1938 i el 1941, quan ja havia deixat l'Alemanya nazi i s'havia exiliat als Estats Units. I ens ve a dir que, en aquest món, la bona gent és impossible. "És un text molt juganer, molt teatral, que parla d'una noia que es disfressa i ho prova davant dels altres, una mica com *Nit de reis*", assegura.

El director li ha tret ideologia: "Crec que això de la bona gent ho diu en general, sense pensar en el capitalisme. La moral d'aquesta obra és semblant a la que pots trobar a *Hamlet* o a *El rei Lear*. Té molts punts on poder estrènyer, però, si no vols, no cal. I no passa res". Això, però, no és trair una mica l'autor alemany?, li preguntem. "No. Almenys no en soc conscient –respon–. Simplement, no he tirat per aquí. No he anat a buscar res, ni he subratllat res. Hi ha un senyor que s'està morint de gana i un altre que és molt ric. Ja està. Ja ho veus".

Broggi diu que ha intentat prescindir del corpus teòric de Brecht a l'hora de muntar-lo, un autor que no està gaire de moda, tot i que per a molts és el Shakespeare del segle XX. "De vegades –apunta el director–, el nom de Brecht es fa pesat per al gran públic. I és veritat que les seves obres estan a mig camí entre una cosa social, històrica, explicativa, però per l'altra hi ha una part molt festiva i molt poètica, que oblidem sovint. Tinc la sensació que tornarà a fer-se molt".

L'última vegada que Broggi va treballar al TNC va ser fa set anys, en la recta final del

MARIA DIAS

DE QUÈ VA...
Una noia deixa la prostitució per obrir un estanc en un entorn miserable.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Quins són els límits de les bones intencions?

→ TNC. M: Glòries. Del 31 gener al de 17 març. 29 €.

concurs que havia de triar el substitut de Sergi Belbel. Sort, diu ara, que no va convèncer el jurat. "Crec que em vaig equivocar presentant-me. Sort que van triar l'Albertí, perquè jo m'hauria tornat boig", confessa. Ara, a la Biblioteca de Catalunya, ha trobat el racó.

"Quan em pregunten pel Nacional o pel Lliure, tinc la sensació que la Biblioteca és molt lliure i és nacional", dispara. ■

Més crítiques a
timeout.cat/teatre

EL CHICO DE LA ÚLTIMA FILA

de Juan Mayorga

Direcció: Andrés Lima
Amb: David Bagés, Guillem Barbosa, Arnau Comas, Míriam Iscla, Sergi López i Anna Ycobalzeta

Amb el suport de: Ajuntament de Barcelona · Generalitat de Catalunya Departament de Cultura
Amb el patrocini de:
Una producció de: Sala Beckett Obrador Internacional de Dramatúrgia

Afanys d'amor perduts

★★★☆☆

OBRA DE LA SETMANA

DAVID RUANO

DE QUÈ VA...
Comèdia shakespeariana que trenca amb moltes convencions.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Pel seu brillant i enginyós desplegament escènic.

→ TNC. M: Glòries. Fins al 24 de febrer. 12-24 €.

ES POT BARREJAR el moviment sufragista amb una fantasia victoriana de cotó de sucre? Si Disney va poder fer-ho amb *Mary Poppins*, per què no Pere Planella per situar la seva producció d'*Afanys d'amor perduts* de Shakespeare? Un arc de Sant Martí de colors pastel sobre un gran prat pintat per narrar les desventures galants de juraments incomplerts i episodis amorosos frustrats del rei de Navarra i els seus acòlits, perduts en la seva conquesta davant la viva resistència de la princesa de França i les seves dames de companyia. Dones amb faldilla pantaló i suaus ones en el seu cabell recollit. Representants d'un món en trànsit entre el vell i el nou envaït d'invents.

Però tal com passa a Disney, el brillant desplegament estètic acaba difuminant l'apuntat discurs de modernitat. Un escenari de conte dissenyat per Bibiana Puigdefàbregas, Adelina Casanova i Udeu Arquitectura (espai escènic), Míriam Compte (vestuari) i Bernat Tresserra (il·luminació). El gest de complicitat al nostre *Zeitgeist* queda engolit finalment per una paleta de bones interpretacions que parlen més de les maneres de la tradició que de la modernitat. És com si el mateix Planella s'hagués trobat davant el dilema del rei de Navarra i hagués actuat igual que el personatge shakespearià.

Un cop situat el discurs contemporani com un adorn més d'aquesta dramatúrgia plena d'idees i artefactes, queda només gaudir del que veuen els ulls i d'una excel·lent companyia, en la qual brillen amb llum pròpia Mima Riera i Peter Vives, Pep Anton Muñoz i Carles Martínez.

■ *Juan Carlos Olivares*

ASAP

★★★☆☆

DE QUÈ VA...
Humor negre per retratar les relacions tòxiques.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Una farsa sorprenent per la contenció gairebé nòrdica.

→ Sala Atrium. M: Tetuan. Fins al 10 de febrer. 19 €.

MARC ROSICH HA reunit textos inèdits i altres d'estrenats per compondre un fresc contundent sobre les relacions tòxiques titulat *Actes de solidaritat amb el patriarcat (ASAP)*, potser per apropiar-se amb sorna de la 'veritat' desacomplexada reivindicada per les forces reaccionàries. Quatre personatges sense nom i un convidat especial: la foscor d'una llum amb temporitzador. Els episodis posseeixen la crueltat de les criatures de Labute, el misteri pervers de Pinter, la franquesa sexual de Ravenhill, la duresa misantropa de Jelinek i un humor negre soterrat que connecta amb el Rosich de *Copi* i *Ocaña*.

Escenes d'una sorprenent contenció interpretativa, tot i que la història evoluciona cap a la farsa. Rosich aposta per una presentació gairebé abstracta de la seva successió de batalles d'assetjament i enderrocament. Violència verbal, psicològica, que Xavier Pàmies, Alba Pujol, Carla Ricart i Joan Sureda defensen amb una admirable austeritat. Dels quatre és Pujol qui millor respon a la frase "valc més pel que callo que pel que dic". Creua els braços i la seva mirada és una fortalesa interior inexpugnable. ■ *J.C.O*

En vols més? **timeout.cat/critiques-teatre**

Rastres_Argelers

★★★☆☆

DE QUÈ VA...
Evocació i denúncia de la barbàrie del camp de concentració.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Una proposta necessària perquè la sorra no enterri la memòria.

→ El Maldà. M: Liceu. Fins al 3 de febrer. 14-20 €.

ELISENDA TRIADÓ

QUAN UN FRANCÈS, o un turista, posa la tovallola sobre la sorra calenta de la platja d'Argelers, està posant-la sobre els rastres de patiment i dolor d'algun dels 80.000 exiliats republicans empresonats en aquesta platja pel govern francès l'any 1939. Una imatge que va colpir la jove actriu Aina Huguet i a partir de la qual ha aixecat el seu debut com a autora no tan sols per evocar aquell drama col·lectiu, sinó per mostrar el seu estupor davant la falta de memòria d'uns fets tan dramàtics pels quals cap govern francès ha demanat perdó.

Rastres_Argelers s'endinsa en el teatre documental a través dels testimonis reals de les víctimes que ressonen en off sobre la imaginada relació que estableixen una conscienciada i culta noia de Barcelona (Aina Huguet) i una altra de Figueres que no sap ni escriure (Ariadna Fígols). I és en els fragments episòdics d'aquesta relació explicada sense excessos dramàtics, amb molta tendresa i amb acurades interpretacions de les actrius, on rau el millor d'una proposta necessària i molt recomanable perquè la història no quedi enterrada per l'oblit. Una proposta que, malgrat la senzillesa i les mancances pròpies de la inexperiència, assoleix el seu objectiu. ■ *Santi Fondevila*

PREN-NE NOTA

Un Greig al Tantarantana

El Teatre Tantarantana estrena aquesta setmana *Monster*, una peça de l'autor escocès David Greig, el mateix de *L'arquitecte*. Dirigida per Roberto Romei i amb les actrius Blanca Garcia-Lladó, Clara Manyos i Berta Pipó, la peça ens fica dins una llar desestructurada amb el pare de família malalt d'esclerosi. El muntatge és alhora un concert de punk.

LES ESTRENES DE TEATRE D'AQUESTA SETMANA

Deliri a dos

Eugène Ionesco ens presenta dos personatges, ell i ella, tancats en la seva closca, que estan junts des de fa molts anys. Un home i una dona, ja grans, en una mena d'amagatall on s'acumula tot el seu passat.

→ Teatre Akadèmia.
M: Hospital Clínic. Fins al 17 de febrer. 18-22 €.

Lapònia

Comèdia escrita i dirigida per Cristina Clemente i Marc Angelet que ens presenta dues parelles interpretades per Meritxell Calvo, Roger Coma, Meritxell Huertas i Manel Sans que contraposaran dues maneres d'educar els fills i debatran sobre la veritat i la mentida.

→ Club Capitol. M: Catalunya. Fins al 17 de febrer. 23 €.

La tendresa

Comèdia romàntica de llenyataires i princeses que ens parla de la impossibilitat de protegir-nos del mal que ens pot fer l'amor. Inspirada en l'univers shakespearià i escrita i dirigida per Alfredo Sanzol, l'obra narra la història d'una reina una mica màgica i les seves dues filles.

→ Teatre Poliorama.
M: Catalunya. Fins al 24 de febrer. 6,70-29,70 €.

Saigon

La companyia francesa Les Hommes Approximatifs porta al Lliure un viatge d'exili. Un retall d'història entre Saigon i París, entre el 1956 i el 1996, escrit per Caroline Guiela Nguyen.

→ Teatre Lliure: Montjuïc.
M: Poble Sec. Dv. 25, 20.30 h. Ds. 26, 19 h. 15-26 €.

Coordina Marta Salicrú
www.timeout.cat/concerts

Música i nit

Treure la brossa

La Estrella de David explica a la *Marta Salicrú* per què va llançar (i no llençar) 'Consagración'

BAIXAR LES ESCOMBRARIES com a metàfora de fer cançons: fer neteja i treure la brutícia. I sortir pintat a la portada d'un àlbum amb les bosses de plàstic. "L'altra lectura és que publicar un disc, ara que en surten tants de bons cada dia, és com llençar una mica més de merda que no va enlloc al món", diu David Rodríguez. Ho remata titulant el disc *Consagración*: benvinguts a l'univers de La Estrella de David, el projecte personalíssim d'aquest històric de l'indie del Baix Llobregat als 90 (Beef, Bach is Dead), i mà dreta de La Bien Querida als cinc discos publicats entre el 2009 i el 2017.

"A mi, que ja tinc 50 anyets i en fa 30 que faig discos, no em tocarà consagrar-me –es resigna–. Era la broma aquesta, i el doble sentit que té, d'estar molt consagrat a La Bien Querida i a la meva filla en comptes de a mi". I mentre parlem per telèfon, un desconegut que es creua per la Gran Vía de Madrid li dona records per a Ana Fernández Villaverde, la *Bienque*. "M'he trobat vivint de la música per accident i per arrimar-me a l'Ana –continua–. L'èxit que tinc és el mateix que als 90, molt poc *like* i molt poc *follower*. Estic igual, en el nínxol indie, i tampoc veig que algú amb la meva veu i presència en pugui sortir mai".

Cantautor de timbre desballestat i ironia agra i lúcida, no es pregunta per què fa cançons: li va bé per al coco. "Em pregunto per què les ensenyo", i explica que es va plantejar no treure el disc: "La gent a qui li mola la conec, vaig pensar que qui el volgués me'l demanés". No és falsa molèstia, però tampoc és veritat. Ha creat escola, amb alumnes com Gúdar. "Em costa dir-ho en veu alta, però pot ser que sí", admet. Ara, "més que una escola, són uns nens que s'aïllen al pati i van a la seva bola". ■

DE QUÈ VA...
De *Consagración* (2018), tercer LP de La Estrella de David.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
És un discàs, malgrat el que en diu David Rodríguez.

→ Baix per tu: La Estrella de David + Gúdar + Beatacam. Espai Zow1e. M: Bellvitge. Dissabte 26. 22 h. 10-12 €.

FIXA-T'HI

Tontipop amb Cariño

DE QUÈ VA...
Cariño han estat una de les revelacions del 2018.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Per cançons pop d'amor bisexual i de *revival* tontipop en clau segle XXI.

→ Let's Festival: La Casa Azul + Cariño. Divendres 25. 20.30 h. Entrades exhaurides.

HO ESTAN PETANT. Va ser penjar *Canción pop de amor* a Bandcamp i fitxar pel segell Elefant, al qual li va a mida les *Movidas* –nom del seu debut del 2018– del trio de Madrid Cariño. "Vull pensar que feia falta una mica d'indie *viejuno* després de tant de trap", diu Paola Rivero (guitarra). "I a mi em sembla que les cançons són molt bones", afirma Alicia Ros (baix i veu) de les composicions de la seva companya María Talaverano (teclats i veu).

A LA PORTADA de *Movidas*, una minicadena s'empassa un CD, però elles, amb vint-i-pocs, feien primària quan es gravaven CDs com a carta d'amor. Reivindiquen el tontipop, epítet que no feia ni puta gràcia a La Casa Azul ni a Los Fresones Rebeldes a finals dels 90. "Si va ser un insult, l'agafem amb orgull perquè ens sembla l'hòstia", diu Paola.

'MATCH' A TINDER, que va connectar María i Paola, a *Bisexual* canten: "*Dónde coño está el armario? Ahí cómo se entra?*". "Que la normalitat sigui ser lesbiana i l'estrany que t'agradi un noi, trenca l'heteronormativitat", afirma Paola. "Però una noia va pensar que érem de Vox i que era una crítica a l'homosexualitat", se'n fa creus l'Alicia.

AMB GUILLE MILKYWAY coincidiran al Let's Festival, heroi a qui van conèixer a l'Ebrovisión. "Em vaig posar tan nerviosa que quasi no sabia parlar. Molt patètic", admet la María. "És una gran influència i un geni de la música". ■ *M.S.*

Més a **timeout.cat/concerts-setmana**

Madama Butterfly

★★★☆☆

ANTONI BOFILL

DE QUÈ VA...
El Liceu recupera la coproducció del 2006 de la popular òpera de Puccini.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Pel triomf de Lianna Haroutounian, memorable Cio-Cio San.

→ Gran Teatre del Liceu. M: Liceu. Fins al dt. 29. 20 h. 16,50 - 317 €.

EL LICEU COMENÇA el 2019 amb un èxit de públic aclaparador i entrades exhaurides per gaudir de l'emoció intensa de *Madama Butterfly*, la popular òpera de Giacomo Puccini que plasma la tragèdia de la geisha Cio-Cio San. El coliseu de la Rambla recupera per a l'ocasió el funcional i discret muntatge de Moshe Leiser i Patrice Caurier que van estrenar el 2006, una coproducció del Covent Garden de Londres i el coliseu de la Rambla ambientada en un Japó de postal, tan tòpica que fins i tot inclou vistes del port de Nagasaki en el primer acte.

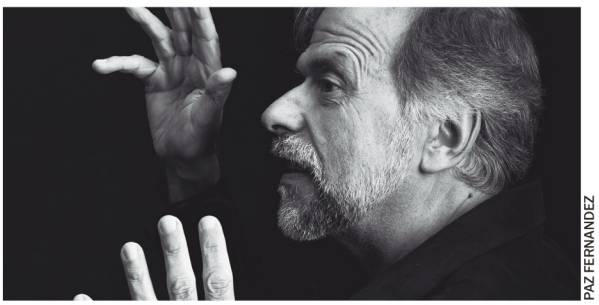
El director italià Giampaolo Bisanti aposta pels colors exòtics i ressalta la inspirada vena melòdica pucciniana en una vigorosa lectura, encara que el fragor orquestral no posi les coses fàcils a algunes veus del notable elenc. Triomf espectacular, en el seu debut liceista, de la soprano armènia Lianna Haroutounian, memorable i emotiva Cio-Cio San, d'accents intensos que creix sense sensibleries a mesura que la seva destinació tràgica va prenent cos en l'escena i en la música.

En la resta del repartiment, dominat per veus espanyoles, destaca el potent Pinkerton del tenor Jorge de León, de fraseig poc refinat, però amb aguts d'impacte; el barítion Damián del Castillo és un Sharples d'accents nobles, lírics i sobris, i la mezzosoprano Ana Ibarra ofereix una càlida, musical i emotiva Suzuki. Molt ben perfilat el Goro del tenor francès Christophe Mortagne i bona actuació del cor en la preciosa escena a *bocca chiusa*. ■ *Javier Pérez Senz*

Més òpera a **timeout.cat/classica**

TOP 3 CLÀSSICA

Recitals, concerts, òpera... Tria del millor de la setmana per *Pere Andreu Jariod*

PAZ FERNANDEZ

↑Josep Colom

És un dels grans pianistes catalans del nostre temps i probablement el més admirat i respectat. Ara torna a l'escenari de la Sala Oriol Martorell de L'Auditori per interpretar una obra que coneix molt bé, i que fins i tot ha enregistrat: la *Música callada* de Frederic Mompou.

→ L'Auditori. M: Marina. Dimarts 29. 20 h. 29 €.

ANTONI BOFIL

↑Rèquiem de Mozart

L'Orquestra i el Cor Balthasar Neumann, amb Thomas Hengelbrock al capdavant, tornen al Palau, on tan bon regust han deixat les seves últimes actuacions. Ara és per interpretar el Rèquiem de Mozart i la poc coneguda Missa superba de Johann Caspar Kerll.

→ Palau de la Música Catalana. M: Urquinaona. Dl. 28. 20 h. 20-125 €.

ANTONI BOFIL

↑Concurs Tenor Viñas

Després de dies intensos, el concurs Viñas arriba a la recta final de l'edició número 56. El divendres 25 es farà la prova final, i el diumenge 27 el concert dels guanyadors, amb la participació de l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu, dirigida per Santiago Serrate.

→ Gran Teatre del Liceu. M: Liceu. Dv. 25, 15 h, 10-15 €. Dg. 27, 18 h, 10-29 €.

MÉS INFO A TIMEOUT.CAT/CONCERTS

PARLEM AMB...

Talisto

REINES DEL NEOPERREO com Tomasa del Real i Ms. Nina ens l'han donat a conèixer en fins duets que suen sensualitat. Ara el xilè establert a Suècia es presenta amb *Síntesis morena* (2018).

Hi ha sexe però no sexisme als teus temes. Un altre reggaeton és possible?
La sexualitat explícita que transpira el reggaeton no té per què ser negativa. En l'àmbit global apareixen noves assimilacions interessants inspirades en el reggaeton però que en el futur aniran més enllà. Es pot interpretar de forma molt personal i això és el que jo intento fer.

Quin era el teu bagatge musical quan hi vas entrar en contacte?
Mon pare posava els dissabtes programes de tele de música tropical a tot volum mentre jo intentava aprendre a tocar el baix escoltant New Order. Allà em vaig adonar que cap línia de baix indie fa ombra al desvergonyiment del baix de la cúmbia.

Va ser amor a primera vista?
Sí. La cúmbia dels 90, feta amb sintetitzadors i bateries electròniques, va patir abans els mateixos estigmes classistes i racistes que sofriria el reggaeton. Jo ja estava desprogramat per deixar-me portar pel ball, però passarien anys abans de perdre la por a explotar-lo com a productor.

Ser lluny de Llatinoamèrica t'ha ajudat a trobar el teu elegant estil distintiu?
Sí, hi ajuda, però la diàspora llatina és gran i està ben present entre productors i consumidors. La música urbana de ball que sona a Estocolm s'inspira en el reggaeton, el dancehall, la soca, la kizomba...

Com és el teu directe?
Amb *Síntesis morena* vull que la gent es deixi portar per la música i mogui el cos amb l'eix als malucs. Donaré el millor de mi i espero que la gent en gaudeixi fins a terra.

■ *Entrevista de Marta Salicrú*

→ Ms Nina + Talisto. Razzmatazz. M: Marina. Divendres 25. 1h. 13-18 €.

"La sexualitat que transpira el reggaeton no té per què ser negativa"

ESCENES

2 i 3 febrer

ENSEMBLE TOPOGRÀFIC / XAVI LLOSES
METEORA

Tres talents en combustió creativa (**Anna Hierro, Carlos Martorell, Xavi Lloses**) presenten un espectacle que investiga amb la sonoritat, el moviment i la tecnologia. Una macroinstal·lació viscuda i ballada que ens porta a dimensions desconegudes. De la tècnica a l'emoció pura.

En col·laboració amb **Sâlmon festival**

Entrades **15 €**

L'AUDITORI
auditori.cat

LGBTI

Coordina Sebastià Portell
timeout.cat/lgbti

MARCOS G. BARKER

Celebrar, discutir, ballar

Futuroa Sarao Drag és un concurs per a artistes 'drag' amb esperit radicalment 'queer'. Per *Sebastià Portell*

DE QUÈ VA...
Com si RuPaul i Guillermina Motta haguessin tingut un fill.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Pocs saraus representen tan bé l'esperit bandarra i transgressor del Paral·lel.

→ La [2] de l'Apolo. M: Paral·lel. Divendres 25. 19.30 h. 6 €.

FEIA TEMPS QUE Futuroa existia com a col·lectiu *queer*, darrere de produccions audiovisuals i de fanzins, quan la gent d'Apolo s'hi va posar en contacte. Volien una festa. Havia de tenir el seu toc. I van decidir que era hora de posar en marxa una *drag race* a la ciutat. Així va néixer, el març de l'any passat, Futuroa Sarao Drag.

"Naturalment, sense la febre de RuPaul i si no haguéssim estat fans del concurs, no ens hauria vingut al cap aquesta idea", afirma Alverd Gual-Cibeira, un dels set membres de Futuroa. "El resultat, però, ha estat molt diferent", matisa. "Som un concurs *drag* que no només és per a *drag queens*, sinó també per a *drag kings* i *drag bios* (persones que fan *drag* amb el gènere que els han assignat). Aquí no hi ha lloc per a les normes de gènere, acceptem tot el pèl i tota la pluralitat". Ho heu llegit bé: qualsevol persona pot participar en la quarta edició del concurs drag que Futuroa celebra divendres a l'Apolo.

La proposta és clara: una competició amb concursants que es presenten primer amb una passarel·la i que després tenen tres minuts per donar el bo i millor d'ells mateixos. Monòlegs, coreografia, *lip-syncs*. Actuacions sorpresa. La presentació de l'alter ego *drag* de l'Alverd, Licorka Fey, amfitriona de la cosa. Deliberacions del jurat. Un premi especial del públic. I el més preuat, el que el jurat concedeix: una corona cedida per la marca de joieria efímera Keef Palas.

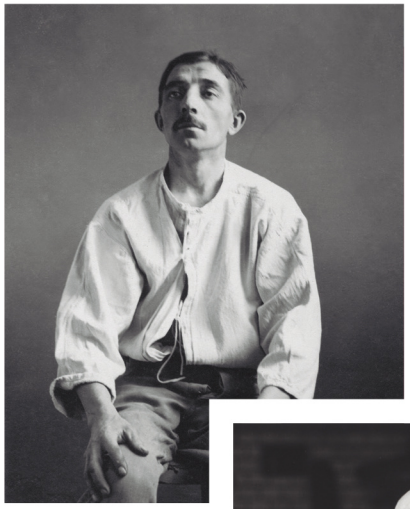
"En realitat –segueix Alverd–, el concurs és una excusa per celebrar i discutir i ballar el gènere. I per destruir-lo". L'important és "tenir un espai segur i d'oci per a cossos no normatius, persones *queer*, dones, persones racialitzades o que s'escapen dels binarismes de gènere. Volíem tenir un lloc on el patriarcat no ens posés les normes". *Shantay, you stay!*, que diria RuPaul. ■

Troba bars i clubs a **timeout.cat/lgbti**

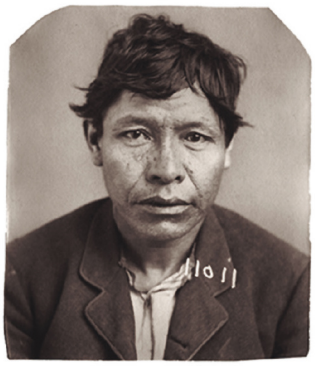
Art

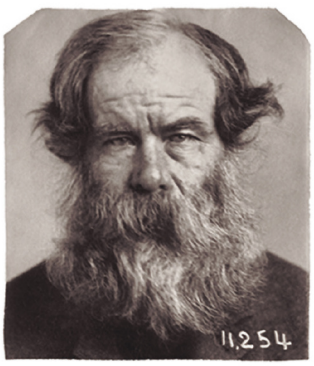
Coordina Eugènia Sendra
timeout.cat/art

AUGUST SANDER

Més expos a **timeout.cat/fotografia**

Buscant el tipus

‘Estructures d’identitat’ repassa formats i autors que han retratat i teoritzat sobre l’individu.
Per *Eugènia Sendra*

ENTRE LES OBSESSIONS del col·leccionista Arthur Walther hi ha la fotografia vernacular, imatges quotidianes pròpies d’àlbums familiars dels que es troben als mercats de puces (o dels que venen els *dealers* especialitzats). A Foto Colectania, la Walther Collection ha desembarcat amb diferents sèries que, prescindint de l’autoria, l’estil, el moment i el lloc en què van ser preses, ens parlen del tipus, de la identitat. Dels retrats fets amb daguerreotip, en el moment en què la foto s’usa en clau científica i policial (la sèrie de Thomas Cunningham); els retrats d’August Sander, que amb la sèrie *Hombres del siglo XX* buscava retratar els oficis amb certa objectivitat; o la fotografia com a eina per capturar jocs i escenes de la intimitat: Walther i Foto Colectania insisteixen que els àlbums projectats, del 1905 i 1934, són una delícia.

A la mostra hi ha noms propis, com Richard Avedon, Seydou Keïta i Thomas Ruff, i artistes menys coneguts com Hiroh Kikai, que durant divuit anys va retratar els fidels que entraven al temple Asakusa, i Zanele Muholi, activista del moviment lesbià i transsexual a Sud-àfrica. La tria es completa amb fotos anònimes: presos, malalts mentals, targetes d’identificació de treballadors...

Podem parlar de fotografia antropològica? Si bé hi ha el corrent que ha retratat usos, costums i els seus protagonistes (ens venen al cap José Ortiz Echagüe, de principis de segle, o les propostes fantàstiques i *martinparrianes* de Lucia Herrero), Irene de Mendoza, de Foto Colectania, destaca que és un dels molts usos de la fotografia, “el llenguatge més comú de la nostra societat”, que deia la teòrica Gisèle Freund. ■

DE QUÈ VA...
La col·lecció Arthur Walter treballa amb sèries de fotografies.

PER QUÈ HI HEU D’ANAR...
Un recorregut per 180 anys de retrats d’Orient i Occident.

→ Foto Colectania. Passeig de Picasso, 14. M: Arc de Triomf. Fins al 10 de març.

Coordina Ricard Martín
timeout.cat/restaurants

Operació biquini!

Els entrepans no canvien el món però t'alegren la vida. Al Torpedo i La Bikineria trobareu felicitat entre dues llesques. Per *Ricard Martín*

UN MOVIMENT IMPORTANT en l'univers entrepà: en Rafa Penya (Gresca) acaba d'obrir un bar d'entrepans, el Torpedo. Homenatge a Chiquito? Al gàngster de Bernet i Abulí? En Biel Gavaldà (ex Gresca, ex hotel Empúries i al capdavant del Gresca càtering) ens explica que el nom és d'una pluja d'idees: "Això petarà com un *torpedo*!". Operació biquini: un quart del repertori entrepaner, dos, ho són. "Aquest és un lloc breu, concís, precís i dinàmic", dispara Gavaldà. Bar cantoner, línia de poder a l'Eixample: el gàngster s'hi sentiria com a casa, en un bar cocteleria, entre *art-déco* i *Twin Peaks*, verd fosc i vermell *puticlub*. Carregat de sordidesa elegant, té punts per convertir-se en el teu bar local instantani si el tens a prop. Però anem a l'entrepà. "No hem anat al model d'apilar tres pams entre llesques, sinó als sabors concrets", recupera Gavaldà.

Un exemple biquiner: el de pastrami de llengua, amb pa de motlle croissant de Triticum i una mostassa d'herbes; el paladar et xuta tots els ingredients en un únic sabor càlid, picant i mantegós directe al cervell. I l'entrepà d'albergínia rostida amb tomàquets secs –pa de *burger* del forn Sant Josep– és tan pecaminosament bo que sembla que no pugui ser vegetarià. "Hem fet la reproducció en entrepà de la cuina del Gresca Bar", diu el xef, i això inclou també uns entreteniments que sobrepassen aquesta categoria: com les Kentucky *fried* guatlles (cuixes de guatlla desossades, arrebossades i fregides) o unes excel·lents croquetes de gambes. Una altra vegada cauran l'hamburguesa (vedella de Lió amb sis mesos de maduració) i l'entrepà de cansalada teriyaki.

I deia biquini? El cuiner Joan Gurguí, responsable de l'aula gastronòmica del mercat del Ninot, acaba de posar-hi una barra –aneu-hi, té un dia de vida!–, a la parada de producte gurmet Art i Gust. Nom explícit: La Bikineria. "No és que estigui degenerat, però costa trobar-ne de bons", explica. La fórmula de Gurguí és infal·lible: bon pa, bon farcit i sobretot "fer els entrepans com cal, en una planxa i no pas a la sandvitxera". Evitant el regal preferit dels cunyats, aconsegueix anul·lar la humitat i la desagradable crosta cruixent que, calenta, crea malestar al paladar. Gurguí ha optat pel pa de motlle italià, el *tramezzino*. Els biquinis clàssics (de pernil dolç i de sobrassada) costen 3,60. I els gurmets no passaran de sis euros. Com, per exemple, el carbonara amb ou, *guanciale* (galta de porc, no pas bacon), ceba caramel·litzada i el rovell de l'ou. També efímers i de temporada, com el de botifarra negra, brie i carxofa. "Es tracta d'afegir sabors i textures al biquini", resumeix. I corpus teòric: us els podreu emportar a casa retractilats i amb un llibret que explica com fer un bon biquini. ■

DE QUÈ VA...
De dos locals d'entrepans excel·lents.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Pel plaer més bàsic i directe de la teca en versió gurmet. 20 minuts místics amb un bon entrepà.

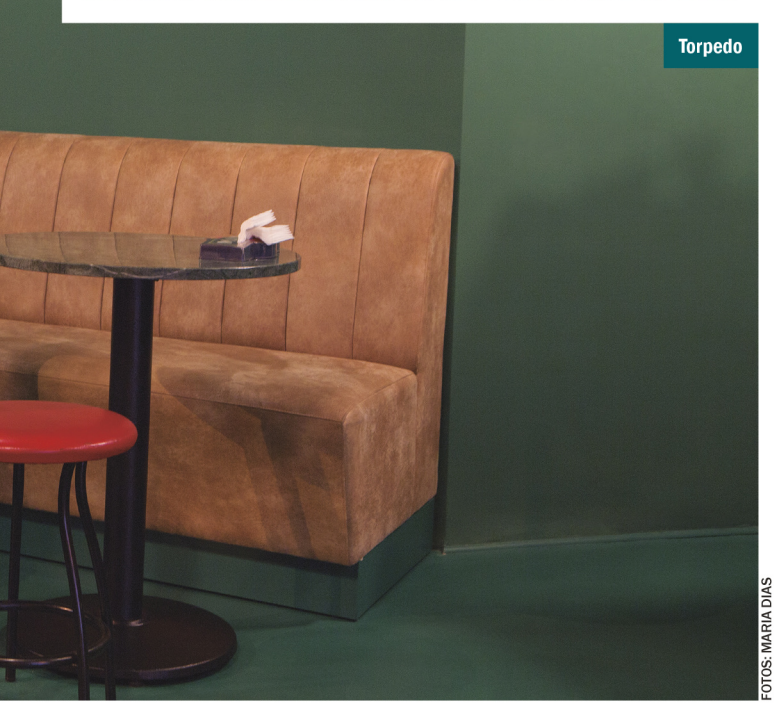
→ Torpedo. Aribau, 143.
M: Hospital Clínic.
T. 93 858 37 60. 20-25 €.
→ La Bikineria. Mercat del Ninot, parada 59.
M: Hospital Clínic.
Dj. de 12 a 16 h. Dv. de 12 a 20 h. Ds. de 9 a 16 h.

Plaer a dos mans
timeout.cat/entrepans

Torpedo

FOTOS: MARIA DIAS

La Bikineria

Un mirador per assaborir el migdia

Ubicat a Sant Gervasi i amb una vista espectacular sobre la ciutat, ara el restaurant Mirabé obre també al migdia

ELS AMANTS DE la bona gastronomia i de les bones vistes estem de sort, perquè aquest 2019 el restaurant Mirabé ha decidit ampliar el seu horari i obrir també de dilluns a divendres des de les 13 fins a les 15.30 h. I ho fa amb una proposta de menú d'allò més atractiva i només per 29 €.

Delícies a escollir

La carta està farcida de plats basats en la cuina mediterrània, entre els quals destaquen un munt d'entrants per picar, amanides i pastes, que varien en funció de l'època de l'any, i una àmplia proposta de segons amb diversos tipus de carns i peixos cuinats amb receptes sorprenents. I a tot això hi cal sumar una gran varietat d'arrossos, així com unes postres molt temptadores. El menú diari no vol perdre aquesta essència variada i inclourà, de forma permanent, diversos arrossos per escollir.

Sobrevolar la ciutat

Arròs negre, caldós de gambes, de verdures... Triar mai és fàcil perquè tot és deliciós. I un cop amb el plat al davant, assaborir-lo és un doble plaer, perquè des del magnífic saló principal es contempla una increïble panoràmica de la ciutat, amb l'horitzó marítim de fons. És ideal per anar-hi en grup i, si preferiu fer-ho de nit, podeu acabar amb un còctel brindant per la vista espectacular.

→ Manuel Arnús, 2. FGC: Av. Tibidabo.
T. 93 418 58 80 (reserves). mirabe.com

NO T'HO PERDIS

UNA RUTA MOLT BRAVA

→ Dissabtes i diumenges fins al 31 de març.

No assoliu la gaudança, que diria Guillermina Motta? O que dirien els Stones si fossin del Vendrell. Teniu una bona oportunitat per fer-ho: els amics de bravasbcn.com han parit una ruta *gastrohedonista* potent i picant: fins al 31 de març, cada cap de setmana (dissabtes i diumenges), deu bars solvents d'arreu de la ciutat oferiran per 10 € unes braves i una *burguer* ideades especialment per al *tour*. Els locals són Acero, Melosa, Bar Centro, La Capital, Ovante, Toni Bigoti, La Porca, Don Curado i Le Petit Paris. I si voleu més braves, les millors les teniu a timeout.cat/braves. ■

Picants Curtidillo

→ Plaça de la Concòrdia, 11.
M: Les Corts. T. 677 45 38 16. 20 €.

★★★★☆

RESTAURANT DE LA SETMANA

FOTOS: MARIA DIAS

A LES CORTS, la plaça de la Concòrdia fa honor al seu nom: sòbria i espaiosa, hi destaca el campanar de Santa Maria del Remei, una referència visual del barri. El propietari del Fragments Cafè, Ricard Feriche, i el seu xef, Salvador Gálvez, han obert un petit colmado-temple dedicat al picant. El local és un cop de puny, petit i vermell com un bitxo. Les parets són atapeïdes de productes d'arreu del món que tenen la capsaïcina (el compost químic responsable de la picant sensació) com a element principal: hi trobarem salses del Perú i de Mèxic, i una de les més fortes del món, la irlandesa Mic's Chilli Voodoo Reaper.

Quan demanes un planxat de *porchetta* (cruixent, contundent, deliciós), el cuiner, que te'l prepara davant dels nassos, agafa amb molt de compte el Reaper, n'aboca una sola gota en una de les dues llesques i l'escampa per tota la superfície. Amb això n'hi haurà prou?, et preguntes. Doncs sí. Es nota. I és boníssim.

De la carta –no tot és picant, ni de bon tros–, en destaca una galta de vedella excel·lent, amb una delicada escuma de coco i un toc de curri; les mandonguilles, amb una salsa que et menjaries a cullerades, o el *tirado* de llobarro. I quina descoberta veure com s'entenen la xocolata i el gelat de pebre rosa! ■ *Martí Sales*

DE QUÈ VA...
Podreu omplir el rebost de salses picants tremendes.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Per entrepans suculents a preus raonables i una proposta solvent.

Us saltaran les llàgrimes
timeout.cat/picant

Beure

Coordina Ricard Martín
timeout.cat/bars

IRENE FERNÁNDEZ

BAR DE LA SETMANA

Gula Bar

→ Dr. Rizal, 20. M: Diagonal.
T. 93 217 05 47.

★★★☆☆

EL SANTA GULA té un fill, el Gula Bar, un descendent més informal que manté l'estil d'alta cuina i sofisticació del pare. Un cartell de neó que pampallugueja llums flamenques descobreix aquest local que s'amaga als voltants de la plaça de Narcís Oller. Per fora recorda alguna de les *breweries* de Consell de Cent, una entrada lateral poc senyalitzada amb una immensa galeria que mostra l'interior. Qualsevol forat del local està ben aprofitat: taules, cadires, tamborets i molta gent (massa).

DE QUÈ VA...
Un local que recorda una *pop-up store*, que si no espaviles, desapareix.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Tenen unes tapes atrevides, amb tocs de tot arreu per acompanyar la beguda.

El Gula Bar està de moda i es nota. Per Instagram corren les fotografies que ho demostren i, alhora, encomanen la febre col·lectiva per anar-hi i cruspir-se les tapes de la carta. Aquestes barregen amb gràcia i enginy els productes estrella del mercat: *niguiri* d'alvocat amb tempura, ventresca a l'all negre o cua de bou amb sabor llatinoamericà. És una pena que s'hagin oblidat del públic vegetarià i vegà. L'única opció que ofereixen són uns porros amb romesco de kimchi, exquisits, com tot, però insuficients.

Entre l'estètica metal·litzada de garatge industrial i *fish & chips* londinenc, amb cuina oberta i el toc de *pop-up* dels neons, el Gula Bar és la decisió més *trendy* i urbanita que tens a Barcelona per prendre una copa deliciosament acompanyada. ■ *Júlia Gamissans*

CERVESA DE LA SETMANA

Damm amb fusta

→ Lager. 6,8%. 18 €.

★★★★☆

Una cervesa madurada en fusta? Què hi aporten el castanyer i el roure? La base és una *lager* on se sumen les notes de vainilla, torrats, espècies i un toc dolç: més complexitat i més volum en boca sense perdre el llúpol. Gràcies a la seva carbonatació mitjana, podem fer maridatges amb àpats més calòrics i acompanyar-la fins i tot amb les postres, amb fruites seques i una bona taula compartida. Una edició limitada! ■ *Meritxell Falgueras*

EL CÒCTEL

SINGAPORE SLING

EL BAR
Oblideu l'hivern amb el Singapore Sling que fa el Ginés al Belvedere (Ptge. Mercader, 3).

ELS INGREDIENTS
Gin, cirera, Bénédictine, granadina, pinya... La vella Europa al tròpic.

EL TRUC
Icona turística, se la va inventar el *bàrman* xinès Ngiam Tong Boon a Singapur el 1915.

Més talls de cabell a
timeout.cat/perruqueries

Coordina Eugènia Sendra
timeout.cat/botigues

Nuria Gutiérrez

FOTOS: MARIA DIAS

Bex Walker

Elles no es tallen

Les dones es reivindiquen en els establiments de tradició masculina. Per *Eugènia Sendra*

DIU UN CLIENT a la barbera: "Em tallaràs tu els cabells? I tu també afaites?". Sí i sí, amb un resultat igual de satisfactori que el d'un company barber. Cada vegada hi ha més dones en l'ofici ancestral que ha recuperat consideració arran de la febre per les barbes; i al costat dels noms consolidats –Eva Avilés, Marta Hernández i Érika Vera–, hi trobem més aprenents a les escoles, participants en certàmens com el Golden Chair i presència als establiments on només valoren l'habilitat amb tisores, pinta, navalles i màquina.

La Carla Espert i la Bex Walker treballen a La Barberia de Gràcia i coincideixen que és més apassionant enfrontar-se al clatell masculí que el femení. "S'usen les mateixes eines, però representen dues maneres diferents de tallar", diuen. També plantegen que probablement les barberes són més detallistes i curoses que els col·legues homes. La Carla va fer el canvi de la perruqueria clàssica a la barberia fa un parell d'anys; la Bex exerceix des de fa vuit mesos després d'un curs a la London School of Barbery i ha après "l'estar i l'afaitar" al costat de Jordi Pérez, propietari de l'espai de Gràcia i barber de tercera generació reconegut internacionalment. Li interessen el color i els talls clàssics –com els *teddy* que va aprendre a fer a Holanda–, però lamenta que aquí "la gent bàsicament al que s'atreveix és a fer-se degradats".

A la Nuria Gutiérrez la van motivar les lliçons d'afaitat mentre estudiava el grau superior de perruqueria femenina a la Rioja (i per això es va tatuar el barber i la brotxa). Ampliaria la formació a Barcelona, a l'Escola Miguel Griñó, i fa quasi tres anys va començar a treballar amb Alex Beltran, que ara li ha confiat l'espai Barber Beltran, obert recentment a Sants. Diu la Nuria que "la barberia és l'espai per a la cura de l'home", però no tanca la porta a clientes que, com ella, duen el cabell curt i s'atreveixen amb un tall masculí. ■

DE QUÈ VA...
Les *lady barbers* guanyen terreny a la ciutat.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Us faran un bon tall de cabell i us arreglaran la barba.

→ La Barberia de Gràcia. Torrent de l'Olla, 198.
→ Barber Beltran. Joan Güell, 29.

El teu estil

Per Laia Beltran

1

A LES BOSSES

Redbubble

Ja tenim el color de l'any: es diu Living Coral (Pantone 16-1546) i per celebrar-ho Redbubble ha editat una *tote bag* reproduint aquest to tan fresc i vitalista.

→ 14 €. www.redbubble.com

2

AL CALÇAT

Tibi

Davant d'aquest botí tan sensual i elegant, allò de 'mira'm als ulls' perd volada. Si us plau, a partir d'ara, mira'm els peus vestits de setí coral i amb uns fabulosos talons arquitectònics.

→ 375 €. www.theoutnet.com

3

AL TOCADOR

Charlotte Tilbury

Imprescindible el nou pintallavis coral de la gamma Matte Revolution de Charlotte Tilbury: el Sexy Sienna és durador, cremós i té una carcassa preciosa.

→ 32 €. www.charlottetilbury.com

4

A L'ARMARI

Zara

Fins i tot els texans han caigut rendits a la màgia del coral! Aquest disseny de Zara promet dies de glòria urbana: cintura alta, camals amples i baixos descosits. Sí o sí?

→ 17,99 €. www.zara.com

EL CALAIX DEL SASTRE

Col·laboracions

→ theanimalsobservatory.com

Vambes originals? La marca de moda infantil The Animals Observatory i Reebok –en les seves línies més clàssiques– es fusionen i tenen aquesta pinta: retro, animal, divertida. Hi ha models per a petits, i d'altres que calcen fins al 39!

Chapeau!

→ www.fundaciopalau.cat

Fans de la capelleria, no us perdeu la mostra de fins a 250 peces de la col·lecció Antoni de Montpalau al Museu de Caldes. Un repàs per estils i mestres artesans de barrets en diàleg amb obres de Casas, Picasso, Tàpies, Opisso... A partir del dissabte 26.

Història teixida

→ www.hillerysproatt.com

La manta com a suport: la utilitza Hillery Sproatt, una artista de Chicago que tradueix les seves il·lustracions inspirades en el Japó, els països nòrdics, Picasso i Klee sobre tèxtil. Un univers fantàstic i natural fet amb teixits reciclats.

Nous al passeig

→ Passeig de Gràcia, 27.

Anthropologie, una de les marques més rendibles del gegant ianqui Urban Outfitters, obre la seva primera botiga a l'Estat: roba de dona, accessoris, regals i decoració a partir de l'1 de febrer al pg. de Gràcia, entre Diputació i Consell de Cent.

Escapades

Perquè els barcelonins necessiten de tant en tant agafar aire lluny de la millor ciutat del món

Amb:

FGC Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya

125 anys unides

FGC commemora l'aniversari de la línia Martorell-Igualada amb una exposició amb contingut històric que avui visitem

29 DE JULIOL del 1893: s'inaugurava el tram ferroviari que enllaçava Martorell i Igualada, una infraestructura de gran importància especialment per a la comarca de l'Anoia, que trencava així el seu aïllament i s'integrava en una xarxa ferroviària, embrió de l'actual línia Llobregat-Anoia de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC). Per celebrar el segle i quart de vida del trajecte, l'estació de Martorell Central acull aquests dies la mostra titulada *125è aniversari de la línia Martorell-Igualada*, a cura de l'historiador Joan Carles Salmerón.

El visitant hi troba informació de les diferents èpoques per les quals ha passat la línia: el naixement dels Ferrocarrils Catalans, la foscor que van suposar els anys de Guerra Civil, la posterior modernització, el declivi i l'anunci de tancament, el renaixement del carrilet...

L'exposició s'il·lustra amb fotografies antigues, extretes de l'Arxiu Fotogràfic històric d'FGC, de Terminus Centre d'Estudis del Transport, de l'Arxiu Municipal d'Igualada i de l'arxiu personal del mateix Salmerón. Hi ha imatges, per exemple, de velles locomotores, fins i tot del comboi inaugural, ben engalanat, així com de les estacions, dies concrets com ara els de les mobilitzacions de l'any 1977 en contra del tancament de la línia, o d'obres com les de la supressió de passos a nivell. De temps més recents, la mostra destaca l'electrificació de la línia, la modernització de les estacions i l'arribada a finals de la dècada dels 90 dels trens elèctrics de la sèrie 213, que van permetre implantar els nous serveis de 'metros comarcals' que circulen amb horaris cadenciats i van fer possible incrementar la qualitat del servei.

Les exigències en matèria de mobilitat sostenible, la lluita contra el canvi climàtic i la millora de la qualitat de l'aire són els reptes del futur immediat per a la línia d'FGC que destaca l'exposició. ■ *Xavi Amat*

COM ARRIBAR-HI...
Els trens S4, S8, R6, R60, R5 i R50 de la línia Llobregat-Anoia d'FGC tenen parada a l'estació de Martorell Central.

ON MENJAREM...
A Les Vinyes, no gaire lluny de l'estació. Us sorprendran amb la seva cuina mediterrània creativa i d'autor.

→ www.fgc.cat

Mise en Lumière i / *et* **Barna-Bé** presenten / *présentent*

FESTIVAL oui!

3r festival de T(H)EATRE en francès *en français* de Barcelona

5-17/02/2019

Obres de teatre amb sobretítols

DÉSAXÉ • Hakim Djaziri
LA MAGIE LENTE • Denis Lachaud
PAS PLEURER • Lydie Salvayre
RECONSTITUTION • Pascal Rambert
QUAND J'AURAI MILLE ET UN ANS • Nathalie Papin
EUROPE CONNEXION • Alexandra Badea
SOYEZ VOUS-MÊME • Côme de Bellescize

www.festivaldetheatreenfrancais.com

Generalitat de Catalunya Departament de Cultura · Diputació Barcelona Àrea de Cultura, Educació i Esports · Diputació Barcelona | Institut del Teatre · Ajuntament de Barcelona · vivre les cultures · Institut Français · TIFE · îledeFrance

SACD · SPEDIDAM · renfe SNCF en cooperación / en coopération · Time Out Barcelona · contigo France Grupo Crédit Mutuel · DAU al Sec · equinox · Spectacle Mag · Le Petit Journal .com · jaimes · Catalonia Barcelona · BARNA-BÉ · mise en lumière

festivaldetheatreenfrancais · teatreenfrances · oui_festival · oui-festival

Nº Licence: 940537 - Cartell : Oscar Liobet (La Virgueria)

Capricci Cine presenta

Y A PARTIR DEL 6 DE FEBRERO...

CONTINÚA EL CICLO MIZOGUCHI

7 OBRAS MAESTRAS EN NUEVAS COPIAS

2 pases únicos por semana: miércoles y viernes.

Solo en...

ZUMZEIG

CINE COOPERATIVA

(Carrer de Béjar, 53. Barcelona)

"Mizoguchi es uno de los más grandes maestros que hayan trabajado nunca en el medio cinematográfico."

Martin Scorsese

CUENTOS DE LA LUNA PÁLIDA

UNA PELÍCULA DE

KENJI MIZOGUCHI

SÉLECTION OFFICIELLE
CANNES CLASSICS
FESTIVAL DE CANNES
2016

KADOKAWA

THE FILM FOUNDATION
WORLD CINEMA PROJECT

capricci

14
MOSTRA INTERNAZIONALE D'ARTE CINEMATOGRAFICA
la Biennale di Venezia 1953
LEÓN DE PLATA

ESTRENO EN ZUMZEIG EL 25 DE ENERO

NUEVA COPIA RESTAURADA EN 4K

www.capriccicine.es @CapricciCine www.facebook.com/CapricciCine www.instagram.com/capriccicine